د افغان ننګ ويب پاڼه
خپلواکه، ناپیيلې، ټولنيزه او فرهنګي خپرونه

وروستی فصل

لنډې کيسې

ليکوال: ګل رحمن رحماني

۱۳۸۹ لمريز

د کتاب ځانګړتیاوې:

د لیکي نوم: وروستی فصل
لیکوال: ګل رحمن رحماني
مبایل : ۰۷۹۹۳۵۱۰۳۵
برېښنالیک : mohammadg67@yahoo.com
کمپوزګر: ګ، رحماني
ډیزاین: صادق الله صادق
خپرندوی: ګودر خپرندویه ټولنه
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
چاپ کال: ۱۳۸۹
انترنیت خپروونکی: اجمل اکبري

د چاپ حق له لیکوال او خپرندویې ټولنې سره خوندي د ی

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ

د پښتو داستاني ادب دوو ستورو
استاد سعدالدين شپون او استاد اسدالله غضنفر ته!

رحماني

Download from: aghalibrary.com

لیکلړ

ګڼه	سرلیک	مخګڼه
۱	خپلې خبرې الف	
۲	دولسم شراندیښنې	
۳	وه د تورو غروشپونکیه	
٤	مزدوري	
٥	وه شینوارې ماما	
٦	غوګو	
۷	سپین دېوالونه	
۸	دسیندناوې	
۹	دځنګل ماران	
۱۰	عبدل کاکا	
۱۱	بې وطنه	
۱۲	شهزاده	
۱۳	وروستی فصل	
۱٤	زنداني	
۱٥	کتیبه لیکونکی	
۱٦	دزخم ننبه	
۱۷	په زندان کې زېږېدلی ماشوم	
۱۸	له وینې ترمینې	
۱۹	وړانګه اونکریزې	
۲۰	دهدیرې شپه	
۲۰	په وینو لمدې تابلوګانې	
۲۱	په اوښکو لمدې تابلوګانې	
۲۲	وړانګه اونکریزې	
۲۳	دهدیرې شپه	
۲٤	د وروستي فصل یو څو پاڼې...	

Download from: aghalibrary.com

خپلې خبرې

درنو لوستونکو ! زه نه غواړم په خبروکې خبرې راوباسم او په کيسوکې کيسې جوړې کړم هغه څه چې تاسې يې لولی دنوم په له اړخه وروستی فصل دی خو په کې راغلې لنډې کيسې زما لومړی هغه دي ددغه کيسوسوژې مې په کلي کې چې دلېسې زده کوونکې وم پيدا کړې وې او دځينو دليکلو ناکامه هڅه مې هم کړې وه خو کله چې پوهنتون ته راغلم نود کيسې له لوستلو وروسته مې وليکلې او تاسې ته يې وړاندې کوم زه دانه وايم چې په تول پوره کيسې مې ليکلې خو لړ ترلږه دداستاني ادب ديوه مينه وال دډالۍ په توګه يې قبولې کړئ او بيا مشورې راکړئ چې تردې ښې کيسې وليکم.

دا هم بايد ووايم چې دغه شل کيسې مې دراډيو اونتې له لارې تر اوريدونکو او لوستونکو هم رسولې دي او اوس خوشحاله يم چې په کتابي بڼه يې هم دررسوم.
په تلو تلو کې دګودرخپروندېې ټولنې له درانه مشرا و ملګري عزت الله ځواب دخپل ګران ملګري قاري صيب قدرت الله تائب نه چې دوروپه څېرراته ګران دی مننه کوم چې زما دغه کتاب هم زما دنوورکتابونو په څېرتاسې ته درسوي او تل يې ليکلو ته هڅولی يم ، له زلمي کمپوزرا وکشرليکوال صادق الله صادق نه مننه چې ددې کتاب کمپوټري چارې او پوښتی يې په خپلو هنرمندو ګوتو جوړه ګړه له درانه مجيب الرحمن احساس نه چې دغه کيسې يې يوځل بيا ولوستې او څه يې وربانددې وليکل له تاسې درنو مننه چې زما دوروستي فصل پاڼې اوړوی.

گل رحمن رحماني

جلال اباد ، دصفاراډيو دخپرو مديريت

۱۳۸۸ دکب اوومه

د ولسمشر اندېښنې

د ګل خانې ماڼۍ نن سهار هم په همغه پخواني شان شوکت ولاړه وه نرۍ شمال لګېده او مرغانو شورماشور جوړ کړی وو ،توتکۍ به نږدې راغلې خو چې کله به یې د ماڼۍ په رنګینو پردو او ښېښو سترګې ولګېدې بېرته به د شنه اسما ن په لور والوتې او د نورو توتکیتو په سیل کې به ورګډې شوې د سهار لمر هم د وربخو په جال کې راګیر وو او رڼایې پیکه کړې وه ولسمشر د نورو ورځو خلاف په اوږدو چرتونو کې ډوب وو او د ماڼۍ په یوه اوږده دهلېز کې یې د سرو قالینو لپاسه قدم واهه د ماڼۍ له کړکیو یې وړاندې غرونو او کله هم خپلو قدمونو ته کتل د هغه په څېره کې کله هم دومره اندېښنې نه وې راټولې شوې ، خپله هم نه پوهېده چې نن یې ولې فکرونو ګډاوه ډ دې او د اندېښنو سېلاب په مخه کړی دی د تالار یوې لویې کړکۍ ته ورغی غوښتل یې چې کړکۍ خلاصه کړي خو توتکیو شور ماشور جوړ کړ او په کړکۍ راغونډې شوې د ولسمشر لاسونه ولړزېدل او څو قدمه شاته شو په ځیرځیرې توتکیو ته وکتل او په تندي کې یې د قهر ګونځې وغځېدې له ځان سره په خبرو شو

واه واه اوس.....

اوس توتکۍ هم راته غوصه دې ما اخر له دوی سره څه کړي د دې ماڼۍ هره برخه د دوی کور دی بیا غلی شو

هـــو...

خی دوی ولې دلته ځا لې نه جوړو ي پخوا خوبه ددې ما ڼۍ هره برخه او چت ددوی لـه ځا لـو ډک وو خـو اوس یوه توتکۍ هم دلته ځاله نه جوړوي ما اخر ددوی سره څه کړي؟

خپلــه قــره قلـــي یـــې پـــه لاس کـــې وا خیـــسته یـــوه مـــلازم تـــه یـــې ورغږکـــړ بچیم اینجه بیا....

وړانـــدې ولاړمـــلازم پـــه لړزېـــدلو قدمونو دولسمـــشر مخکې ســـلا مـــې وولـــه ولسمشر په خندنۍ لهجه ورته وویل

دا توتکۍ اوس ولې دلته ځا لې نه جوړوي ؟

د ملازم ژبه بنده بنده شوه پا س چت ته یې وکتل او زیاته یې کړه

صیب.. صیب...موږ خو هېڅ نه دي ورته ویلي

ولسمشر غوصه شو نو بیا ولې نه راځي زر که ځواب را کړه

ملازم سربښکته وا چولو او زیاته یې کړه

ص.ص..ص...صیب......

دګلخانې د سا تونکو مشر وایي چې د ما ڼۍ رنګ خرابوي دا ځل موورته معماران له اروپانه راوستي وو ډېره قیمته یې رنګ کړې روپۍ یې تر اوسه پاتې دي.....

دولسمشر غوصه سړه شوه پـه تـالار کې وړاندې روان شو او همغسې پـه فکرونو کې ډوب وو ،پـه کړکیو کې ایښې ګلدانونه یې یو یو له نظره تېرکړل چې مړاوي غوندې ولاړ وو او غوټیو یې له ده نه د لمر خاتـه خواتـه مخونـه اړولي وو.

ولسمشریوه نوې غوړېدلې ګل غوټۍ راونیوه مخ یې دڅان خواته راتاووکړ او له دې سره غوټۍ ماته شوه ولسمشرغوټۍ لاندې وغورځوله اویوځل بیاله ځان سره په خبروشو. اوهو...اوس غوټۍ هم دتوتکیوپه څېر له ماخفه دې مخ رانه اړوي ما اخر څه کړي!

د کړکۍ پرده یې کش کړه هواته یې وکتل په هواکې توتکۍ په دایروي کړیو کې داسمان په لوري پورته کېدلې خپله څنګل یې دکړکۍ په څنډه کېښوده یوځل بیاد فکرونو په سیند لاهو شود خپل پلار هغه کیسې وریادې شوې چې په ما شومتوب کې یې ددغه ما نۍ په اړه ده ته په نقلونوکې کړې وې په خیا لونوکې ډېر وړاندې لاړ و وریادشول چې په ماشومتوب کې یوه ورځ له خپل پلارسره دنوي کا ل په جشن کې دې مانۍ ته راغلی وو هغه وخت دغه مانۍ ټوله توتکیواودنورورنګارنګ مرغانو شورماشوپه سرا خیستې وه هرڅه په ناپایه خوښۍ کې ډوب وو دپا چاپه مخ هم دخوښیو څپې خورې وې دده پلارچې دپا چا نږدې ملګری وو دی پا چا ته وروست ده دپا چالاسونه ښکل کړل دپا چالاسونه له خوښۍ دومره ګرم وو چې شونډې یې وربانډې ګرمې شوې پا چا هم دی یې سارې ښکل کړ دده پلار پاچا ته ددوی دباغچې له ګلونو جوړه کړې غا ړکۍ ورواچوله هغه وخت ټوله ما نۍ دولس له مشرانو اوښاریانو ډکه وه له کلو نه هم خلک راغلي وو ، دی چې راته هېچا هم تالا شي نه کړدما نۍ پیره دارانو هر چا ته د ګلو نو ګېډۍ ورکولې وسلې یې په څمکه ایښې وې اوخلکوته یې غاړې ورکولې اتڼونه روان وو اودما نۍ په مینځ کې په پا چادګلونو باران جوړ وو ،هره خوادګلونو پسرلنۍ وږمې خپرې وې اودپسرلي لومړۍ ورځ لمانځل کېده ترغرمې پورې دپاچا تخت اوشاو خوا به دګلونو په ګېډیوکې پټه وه او سندرغا ړو دخوښۍ سندرې ویلې ټولې سندرې دپسرلي اووطن په اړه وې خو خلکو په بار بار له سندر غاړو غوښتل چې دپاچا په اړه سندرې ووایي ولسمشرچې په خیا ل کې تردې ځایه راورسېده ټکا ن یې وخوړ لاندې یې وکتل

دښارنږدې برخې ورته ښکاره شوې په ټول ښارمایوسوونکې فضا خپره وه هلته وړاندې د سړک په غاړه څوسوالګرو ماشومانو لارونیانو ته دسوال لاسونه نیولي وو یوه سپین ږیري خپل ماشوم زوی ترلاس نیولی وو اوهرڅوک به چې په مخه ورغلل دسوال لاس به یې ورته وراوږد کړ چا به ورته په لاس کې یوه سیکه ورواچوله او څوک به ورنه هسې تېرشول سپین ږیری همداسې په سړک روان وو اوماشوم یې دلاسه نیولی وو یو ځای په پیاده رو کې لاره بلې غاړې ته ګرځېدلې وه بوډا ورتاوو شو خوپه دې وخت کې یوخړ رنګه فوځي موټر راښکاره شو بوډا یې د هارن له اوازه وډارشو په منډه له خپل ماشوم سره وړاندې ورغی خوموټرېې مخې ته رارسېدلی وو د ډزو اواز اوچت شو او بوډا له ما شوم سره د سړک وړاندې غاړې ته پرمخې ولوېد ه.

ولسمشرخپلې سترګې وموښلې ټکا ن یې وخوړاوبېرته شاته شو دکړکۍ سره پرده یې کش کړه سریې په دواړولاسونو ونیوه چې له شانه چاوربانډې غږکړ

جلالتماب !وخت پوره دی

په جلسه کې ټول ستا سې انتظا رکوي

ولسمشرخپله قره قلي سمه کړه چپنه یې په اوږو پورته کړه اودیوې ډلې ترمخ د غونډو دتالار په خوا روان شو خوقدمونه یې یوهم په ځای نه لګېدل

۲۰۱۰ فبروري ۳ جلال ابادښار

وه دتوروغرو شپونکیه!

د ژمي په يوه ساړه مازديګرموړټو ل دکلي دجومات په برنډه پيتاوي ته ناست وو
وړواولويانو ټولوله ځانونو ګرم پټوګا ن تاووکړي وو اوګرمې کورتۍ يې په تن وې لمردنوروورځوپه خلاف
خوراتود وو خوغرونه اودرې له واورو داسې ډکې وې چې يوازې کږې ورې لارې اودوړاندې کروندوويالې
اولښتي دښامارانوپه څېرتورما لومېدل دجومات په برنډه دکليوالوشورزوږترنږدې کورونو ښه رسيده له
ټولوبامونوخړدودونـه اوچتېدل اولـه دود كـشو شـني لوخـوړې تاوېـدې
دباغونواوکروندوپه لغړو ونوکې دکارغانواوازونه اوچتېدل په برنډه ناست کليوال هرڅوک په خپلوکې
لګياوو چاقطارچادولس بچي کو ل وړاندې ځوسپين ږيرودځارويوپه ناروغۍ خبرې کولې خوکله چې به
دملاصاحب دراتلوغږشوټول ناست کليوال به داسې غلي شول لکه دمرغانو په سيل چې بابښه ورګډه شي
خودملاصاحب پـه ځـای بـه چـې بـل څـوک لـه جوماتـه راووتـل بيابـه هـم هغـه شورماشورجوړشـو
ګلاب اکابيادي هرڅه نه بې پرواخپل فکرونه کول ښی لاس يې په تندي دچترۍ په څېرنيولی ووا وسترګې يې
د مخامخ غره لوړو څنډوته نيولې وې چې سيليويې له سره وا ورې الوزولې اولمرته دهنداري په څېرځلا
دهرچاسترګوته رسېده يوازې لوړکمرونه غرني ونې اودبوټوسرونه له واوروراوتلي ښکارېدل ګلاب اکا هم
ښايي دنوروما لداروکليوالوپه څېردې ته خفه وو چې څه وخت به له غرونو او غونډيو واورې والوزي اودهغه
دوږومېږواووزورمـه بـه د څـر لپـاره ووزي
ګلاب اکا همداسې په فکرونوکې ډوب وو چې نا څاپه يې په برنډه ناستوکسانو ته سترګي ورواړولې اوپه
لوړاوازيې وويل هاغه وګورئ!
هغه...ليونی لکه چې کوم نابلده دی... هلئ ټولو وازې خولې دګلاب ا کا خواته په حيرانۍ وکتل هغه له ځايه
اوچت شو اوګوته يې دا شارې په دود دمخامخ اوچت غره سرته ونيوه
هغه په واوروکې بند بنياد م درته يادوم دمخامخ غره په سريوانسان چې په سيوري کې دما شوم په
څېرښکارېده په واوروکې ترګونډوپورې پټ وو اوپرلپسې تنديکونه يې خوړل.
ګـلاب اکـا يـودوه قدمـه وړانـدې واخيـستل اوبياپـه خبروشـو
هلکا نوکوم نابلده مسافردی زمونږکوم کليوال کله هم په دې وژونکې لاره نه راځي که يې پښه خطا شوه
کندوته لوېږي اويابه هم سيندته اوکه دانه وي نوکوم برف کوچ ضرور پرې را ځي دې اجل نيولي ته زمونږاوازهم
نه ورسيږي تاسې درې څلورکسه په منډه ورشی که موبچ کړلوی ثواب به موګټلی وي هلئ بېړه وکړئ
څلورکسا ن چې لو يې موزې يې لرلې پټوګا ن له ځانه تاو کړل اوپه منډه دغره په لور روان شول.
دما ښا م له جمعې وروسته ټول کليوال په جومات کې دتبۍ په سرراغونډ وو اوهغه پنځلس کلن هلک ته يې
کتل کوم چې يخ کرخت کړی وو دخبروتوان يې نه درلود خوهرچاته يې حيران حيران کتل لکه چې کوم خوب
ګوري ګلاب اکا پرلپسې چاپي کولو د ګرموشيدواوچايوغوړيونه يې ورکول کليوا ل چې د نااشنا هلک له
خبروکولونا هيلي شول ټول خپلوکورونوته ولاړل په ټول کلي کې د دغي نا اشنا هلک دراتلوکيسه خوره شوه.

په جومات کې یوا ځې ګلاب اکا اوملاصا حب له هغه سره پاتې وو په کلي کې دپخې شپې تیارې مخ په خوربدو وې چې دجومات ګرمې هوا هلک له کرختوالي رابهرکړاوپه خبرو راغي
هغه خپل نوم اسلم وښود دیوې غرنۍ سیمې اوسېدونکی وو ویل چې یوه اوني وړاندې یې مورمړه شوې ژوند یې په کورکې تریخ ؤدموریوزوی ؤخودمورله مرګ وروسته یی پلاراومیرې مور دکورخوشي کولوته یي مجبورکړ.
اسلم چې په ښه اوبد پو هېد لی ؤ پلار یې شپني پرې پیل کړې وه دخپلې رمې ترڅنګ به یې دنوروخلکو مېږې اووزې هم په بیه ورته څرولې خوکله چې دهغه پلارخپله رمه خرڅه کړه اوڅوورځې پس دا سلم ناروغې مورد هغه د پلارتروهلولاندې سا ه ورکړه نودکوچني اسلم پاتې کېدل یې هم په کورکې بې ضرورته وبلل نو ځکه یې تېره شپه په سړوکې له کوره وشړلو
***
دادکلونوپخوا خبره ده اواوس دکلي په پخوا نیو کېسوکې را ځي اسلم په دوو ورځوکې روغ رمټ شو ډېرساده اونېک هلک ؤ حتی دخپل کلي اوڅوغرونوپرته یې بل ځای هم نوو لیدلی هغه نوردتل لپاره زمونږ دکلي شو دژمي په موسم کې به یې دجومات خادمي کوله اوپه نوروموسمونوکې به یې په پورې درو اوغرونوکې دکلي رمه څروله ډېروبه له میني اسلمی هم ورته ویل، په کلي کې کورپه کوربلد ؤاو چا هم سترتري نه کولو ګلاب اکا بیا هغه څوک ؤ چې ترټولوپه اسلم زیات مهربان ؤ
دژمي په موسمونوکې به چې کله کلیوال دجومات په برنډه راټول شول نوا سلم ته به یې کلونه وړاندې دهغه دراتلوکېسه کوله چې څه ډول یوه ورځ دپورې غره په څنډه دوی لیدلی وو.
هغه څوځلې خپل کلي ته هم لاړ خودهغه دپلاردکورڅه پته نه وه دیوه خوړپه غاړه ددوی دکوریونړیدلی دېوال ولاړ وو نورهرڅه سیلاب وړي وو ،په کرونده اویاپه غره کې به چې اسلم هرچاته په لاس ورغی نو خوږه شپېلۍ اوسندرې به یې پرې غږولې کله به چې دکلي په پورې غرونوکې اویا دشنوخوړونوپه غاړه دا سلمي د شپیلۍ اوازاوچت شونوهرچابه ورته یوه شېبه غوږنیوه اود هغه توره لمرسېزلې څېره به یې په خیا ل کې وروګرځېده.
دکلي شپني چې هغه ته وسپارل شوه بیا نونه چادکو مې مېږې یاوزې دورکېدوخبرواورېد اونه هم کوم کرونده ګرزمونږدکلي له لوېې رمې نه دکلي سپین ږیروته شکایت وکړ.
اوس هغه پخوا نی اسلم نږدې دېرش کلن ځوان دی ډېرکم کسا ن به اسلمی په اسلم پېژني هغه اوس زمونږدکلي شاوخوا نوروکلوکې هم په شپونکي مشهوردی.
دده له برکته په تېروپنځلسو ،شپاړسوکلنوکې دهرکلیوال له پنځو شپږو میږو بسته رمه جوړه شوې چې اسلمی یې په یوه سرپه غرونو او رغونوکې څروي ګلاب اکا بل په زړه پورې کارداکړی چې هغه ته دټولو کلیوالو په مشوره په واده پسې ګرځي ترڅودده غوندې کومه بې نوا نجلۍ ورته په نوم کړي اوکورې ودان کړي هغه وايي چې اسلمی په دوې حق لري چې دخپل بچي په څېرواده ورته وکړي.
***
داوړي په یوه ټکنده غرمه دکلي کروند ګرد ګلاب اکا دکروندو په څېره کې د ډوډۍ لپاره راغونډ وو ټولو په لوږغږخبرې کولې اودټوکو ټکا لو غږونه ان ترکلي رسېدل ګلاب اکا دپورې غره په لورکتل او د ډوډۍ لپاره یې دا سلمي دراتلوانتظا رکاوه خو په وړاندې غرونوکې دالوتکوپروازونه اوډزاوډوزیې فکرخراب کړی وو کله به یې په کوم کلیوال غږکړ
والکه !پدې بمبارۍ کې خدای مکړه اسلمي ته څه زیا ن ونه رسېږي خوهرچا به په خندا ځواب ورکړې

اکا شپونکې سړی دی څه اسامه خونه دی څه يې کوي په دې ورځ ترمازديگره کروندو ته رانغی ما ښا م تيا ره په خوربدووه خو د رمې او شپونکې څه درک نه وو څو کليوا ل غره ته پسې ورغلل نږدې نيمه شپه يې ديوې ژورې کندې ترڅنگ د سپوږمۍ رڼا ته يو ټپي ټپي لمر سبزلی جسد پيدا کړشاو خوا مېږوا وو زو شورا و زوږ جوړ کړی وو

۱۵ / ۱۲ / ۱۳

مزدوري

دجان محمد دکورنۍ ان له اوله زړه نه وو چې دی دې پو هنتو ن ووا يي ځکه چې د هغوی په کورنۍ کې له ده پرته بل داسې څوک نه وو چې دکورکارونه دې ترسره کړي او ترټولو مهمه داوه چې هغوی ته روزي وگټي خوجا ن محمد دخپلو همزولو او ټولگيوالو سيالۍ نيولی وو او بيا له ليسې نه هم دويم نمره فارغ شو پلا رته يي وويل چې کشرورورخان محمد يې دومره دی چې ستا سره ځمکه کاله کړی شي بس نونوريې دراگرځولو څوک نه وو دکا نکورله پايلو اعلا نېدو وروسته څرگنده شوه چې د کابل پوهنتون دانجينرۍ پوهنځي ته دمحصلينو په اصطلاح په جگو سترگو بريالی شوی دی.
زده کړه يې ديوعالم اقتصا دي ستونزوسره پيل کړه دکورنۍ يې دومره توان نه وو چې ده ته هغسې دلگښت پيسې ورکړي چې د يوه محصل لپاره لازمې وي هغه مجبوروو چې دجمعې په ورځ په څلورلارې ته ووځي اودمزدورۍ لپاره له چا سره لاړ شي دا نجينرۍ پوهنځي ديوه محصل لپاره دا هم ډېره بده وي چې کمپيوټرونه لري خو جا ن محمد په څلورم ټولگي گې هم کمپيوټرنه درلود اودملگرو له کمپيوټرنه يې استفاده کوله دا هرڅه له مجبوريتو نو سره يوځا ی تېرېدل دپنځم ټولگي په لومړي سمسټرکې چې ټولې پايلې اعلا ن شوې نوا نجينرجا ن محمد په کې لومړی اوورا نگه په کې دويم نمره وه وړا نگې به ښا يي پيسې اوواسطې او يا هم ښايست درې وا ړه ددغه نمرې دکارولو لپاره کارولي وي خو دجا ن محمد په باب داسې کومې خبرې کول گنا ه وه هغه هرڅه په خپل لياقت ترلاسه کړي وو خوله وړانگې به دې چې دهغه په اړه وپوښتل نو په ټوکه به يې وپوښتل نو په ټوکه به يې زياته کړه
دد هقا ن زوی او انجينري ! له خدای مې جارکړې يوه پيسه يې په جيب کې نشته او بيا اول نمره گي کوي په اوسنۍ زمانه کې يوازې عقل اولياقت هم په دردنه خوري خونورو ټولگيوالو او يا هم دوړانگې ملگرو چې د جان محمد لياقت ورته معلوم ووډېرځله دهغه په غربت پټې اوښکې تويولې

***

د پنجشنبې ورځ وه دجا نا ن محمد پا م شو پيسې ورسر ه خلاصې شوې اودنوو چېپټرونو لپاره يوه افغا نۍ هم نه لري کله چې دجمعې ورځ شوه سهارو ختي بيا دنورو جمعو په څېرد څلورلارې په خوا په خپل پټوکې نغښتی روان شو په څلورلارې کې گڼ مزدوران ولاړو هرچا دهغه کس په خوا کتل چې دکوم ما لدارگوما ن پرې کېد ه گڼه گوڼه دومره زياته وه چې دودرېدو ځای هم نه په کې کېده چې په لومړی سرکې ډېرو مزدورانو دانجينرجا ن محمد په خوا کتل فکرېې کاوه چې کوم مزدورېې په کاردی خو کله چې هغه په خپله ددوی په مخکې ودرېده ټولو سترگې ترې واړولې يوه سپين ږيري خپل ملگري ته خوله جينگه کړه او بيا يې په سترگوکې جا ن محمد ته اشاره وکړه
دې هم مزدوري کوي ... ! کواره يې دمزدورنه ده لکه چې غلو وهلی حيران ولاړو و په موټرونوکې خلک راتلل اومزدوران يې له ځا ن سر ه بېول خو لس بجې به کېدې چې جا ن محمد لا همغسې ولاړ وو يوه اوبله پښه يې تکيه کوله نوريې زړه تنگ شو څو قدمه وړاندې لاړد سړک غاړې ته ودرېد څو دقيقې نه وې تېرې چې يو ه توره

کورلاودربېده یوکس چې لوړه تنه اوغټ وجود یې وو ورنه راکوز شو پلنه اوږده سپینه ږیره یې وه شمله یې شاته اچولې وه اوله رنګه یې معلو مېد ه چې ښه ارام ژوند لري په جان محمد یې غږکړ

الکه مزدوري کوې ؟

جا ن محمد وروړاندې شو

هو نوڅه دسیل لپاره ولاړیم

نورنو بې له دې چې څه ورته ووا یي په موټرکې شاته سپورشو په لارو یې ورته وویل چې دکوردبرنډې ډکول غواړي دیو ې و رځې کارد ی

دجان محمدزړه ډاډه شو چې دومره سخت کارنه دی.

سړي په تلفون کې له چاسره خبرې کولې اولس شل دقیقې وروسته یې موټرد پا خه سړک په سریوه ښکلې کا نکرېټې کورمخ ته ودرېده دموټر له هارنډ سره دروازه خلاصه شوه په انګړکې له څوبرنډواوسمنټي برنډواوشنووسپنیزوپنجرونه تېرشول درنګارنګ ګلونو ښکلې وړمه خوره وه جان محمد دکوټو نقشوته حیران حیران کتل زړه یې ټینګ نه شو هغه کس ته یې مخ وروا ړولو

صیب دانقشه دې له کومه کړې ؟

سړي لږ غوصه شو ورته ویې کتل

وروره څه دانجینرغوندې پوښتنې کوې خپل کارکوه موږ دومره وخت نه لروجا ن محمد یوڅه مایوسه شو هسې ماویل په ډېرکم مصرف اوکمه ځمکه کې جوړه شوې دسړي شونډې وغوړېدې

دامې لورجا نې اچولې اود هغې ابجاددی

وړاندې یوه بله دروازه وه له دروازې نه وړاند ې ننوتل ددریوڅلوروکوټومخکې بیا هم همغسې پنجرې لګېدلې وې اوډول ډول ګلونودسهار هواښکلې کړې وه دبرنډې په یوه برخه پنجرې لګېدلې وې اویوه برخه یې ژورې کندې ته ورته وه

سړي جا ن محمدته وکتل

ځوانه !له هاغه خاوروا وشګودبرنډې دغه ژورځای په لاسي کراچۍ ډک کړه اودغه...

لاخبره یې نه وه خلاصه کړې چې ز نګ ورته راغی یوه ښځینه نرم غږ وویل

پلارجانه دموټرکیلي راکړه مورجانه وایي آرایشګاه ته ځوسړي وخندل اوځواب یې ورکړ

ښه لورجا نې دمېلمستون ا نګړته راشه

جان محمد دکارجا مې اغوستې وې چې دمېلمستون دروازه خلاصه شوه یو ه نجلۍ چې سا لو یې په اوږو کې پروت وو رانئوته سړي پرې غږکړ

وړا نګې لورې په دغه مزدورپسې تللې وم ماویل دابرنډه بده ښکاري

دوړانګې دنوم په اورېدود جا ن محمدزړه ټکان وکړ چې راو یې کتل ددواړو خو لې وازې پاتې شوې خوجان محمدزرښکته وکتل وړانګه یې پلارته ورنږدې شوه پلارجانه دا خو هماغه دی زموږ اول نومره !!!

۱۳۸۸د ښکمرغه لوی اختردویمه ورځ

وه شينواريٍ ماما!

په لوړيو دوه دريوورځوکې دومره تنگ وم چې د شپې به خوب هم نه راته نه مې درسو ته زړه لگېده اونه مې يارا ن دخپلې خو ښې وو ،موږ دريٍ واړه دتا شکند ښار په زړه کې دخورشيد په نامه لويه پلازه کې اوسېدو چې اکثره برخه يې دبهرنيو محصلينو لپاره وه او د لوست لپاره يې هرډول اسا نتياوې لرلې.

د امام بخاري په پوهنتون کې دنړۍ له گڼو هېوادونو په سلگونو محصلين داسلاميا تو اقتصاد او ادبيا تودزده کړې لپاره دتا شکندپه خواراتلل له افغانستانه زه اوزماملگرى شاه محمد يوازې تللي وو او هلته موپه نه زړه زده کړه پيل کړه له ځوورځوورو ستـه مو خپـل يوبـل هېوادوا ل سيد گلاب هم پيدا کړهغه ډېرپخوا را غلى وواوله قوارې نه نه پېژندل کېده کټ مټ دازبکا نوغوندې ښکارېده ماهم هغه وخت وپېژنده چې کله يې په يوه غونډه کې خپل کارت ددروازې سا تونکي ته ښکاره کړاوما يې په کارت کې نوم وليده پوه شوم چې افغان دى کله مې چې ترې وپوښتل چې افغا ن يې ؟نو په خوږه شينواري لهجه يې ځان رامعرفي کړ او د لين په سرراغاړې وت فکرمې وکړچې له مانه دې زيات زماپه ليدوخوښ شوى دواړه په غونډه کې يوځاى کښنا ستو دافغا نستا ن اوخپلو درسونو په اړه مو سره خبرې وکړې وروستـه لـه دې ورسره ملگرى شوم دريوواړوپـه يـوه کوټـه کې ژوند کاوه اودتا شکندله ښکلومنظرومو خوندا خيستـه هغه بلدوواوهره خوابه يې گرځولوموږ به ورته يوازې شينوارېٍ صيب وايه چې ښه ورسره اشنا شوونوم يې شينواريٍ ماماشو هغه هم په دې چې يوه ورځ موديوه افغاني سندرغاړي سندره اورېده چې ويل يې

وه شينواريٍ ماما—ولې دې اېښې ده توبه

وه پرمامينه–ستاديارۍ نه شته مزه

له پېژندگلوى ، ملگرۍ اوله دغه سندرې ځوميا شتې تېرې شوې په ښاراوما حول کې بلد شوو او يوه شېبه هم يود بله نه جدا کېدو خوکله په موچې هغه ته شينوارېٍ ماما وويل په رنگ کې به يې بدلون راغى اولږ به غوصه شو په شينواريٍ ماماموورو وروسشهوركړماته به شاه محمدويل چې دا نوم مه ورته اخله هغه بله ورځ مې ليدل چې ځوتاشکند يانوهم ورته شينواريٍ ماما ويل له هغه نه ورو ورو د گلا ب نوم لرې شو اوهرچا به په دې نامه بللو هغوى ته به که دا سندره هم نه وه معلوه خو دانوم يې بې پوښتنې ورته اخيستـه خوورو ستـه گلاب هم راسره عا دي شو يوه ورځ مې دکوټې په وره وليکل چې د شينوارٍي ماما جونگړه کله چې راغى نو هېڅ يې هم ونه ويل زه پوهېدم چې له دې نامه سره يې عادت شوى خوزه نه وم خبرچې په دې نامه ځومره خفه کېږي له هغه سره له ملگرۍ وروسته زمانه خپل هېواد هېرشو اودومره خوښ يې ساتلم چې ځان راته مسا پر نه ښکارېده

کا شکي چې ما ته معلومه وى چې هغه په زړه کې په دې نامه ځومره ځورېږي يوه ورځ مازديگر چې کوټې تـه لاړم يوه گاونډي محصل راته وويل چې شينوارى ماما خپل کالي له کوټې يوړل اودغه ليک يې ستاپه نوم راکړپه سترگو مې توره شپه شوه پاڼه مې پرانستله يوازې داپه کې ليکل شوي وو

ملگريه!

تازما خفگا ن درک نه کړمانه غوښتل ستانه د ساعتېرۍ وخت وا خلم خوزه غواړم چې نوربېرته گلاب شم په ماپسې مه گرځه تا سې ښه و ختونه ولرى

خداى پاما ن !

سيد گلاب اوستا پخوا نى خفه شينوارى ماما

دليک په لوستو مې نا ځاپه له خو لې همغه سندره په لوړاوازووته

وه شينواري ماما_ولې دې ابښې ده توبه
وه پرمامينه_ستاديارۍ نه شته مزه
په يوه شپبه کې دمنزل دهلېزته په لسګونوکسان راووتل اوماته يې حيران حيران کتل ځينې چې ډېرمصروف
وويوازې به يې دومره وويل چې
ديوانه شده !
اوبيابه بېرته کوټې ته ننوتل
څو جرګې مې په هغه پسې وا ستولې اوخپله هم غذرته ورغلم خودخپلو ازربا يې ملګرو څخه بيازموږ
خواته رانه غې زه يوه شوم چې د هغه يوڅه عادتونه هم اوس ددې ځای دخلکوغوندې شوي اوس هرما خستن په
کوټه کې له مطالعې وروسته زه اوشامحمد همدغه سندره په لوړاواز چالانه کړواوترهغه يې اورو چې خوب نه
وي راغلی دکوټې په وره مو لاهم همغه کاغذ راځړېدلی چې پرې ليکل شوي د شينواري ماما...خوجونګړه يې
ورڅخه ورانه شوې ده اوشينواري مامادومره کلکه توبه ايستلې چې ترمرګه به يې هم ماته نه کړي.

غوګو
زموږ په د فترکې به چې يو ه شپبه هم ريس بلې خواته شواو يا به هم دومره موقع په لاس راغله چې په خپلو کې
زموږپه اصطلاح ګف شف ولګو ونو بيا مو په بهادرصيب چې موږ په خپلو مينځو کې په غوګومشهورکړی
ووورداننګل اودخنداګانوشوربه جوړشو همداسې دچا يويا ډوډۍ په مهال به هم دټولودخبروموضوع هغه وو
يوه به له ډاکتر ميرويس نه وپو ښتل ډاکترصيب غټ غوږونه په انسان کې څه اهميت لري ؟
ډاکترصيب که څه هم ترټولوزيات دخنداګوډۍ ووخوپه دې وخت کې به يې ځان دومره جدي کړچې ته به وا
يې ريښتيا هم کوم ناروغ ته مشوره ورکوي
په نرمۍ به يې وويل
والله خبره داده چې دلو يوغوږونودخاوندانوپه اړه خوتراوسه طب کومه څېړنه نه ده کړې خوپال کتوونکې و
ايي چې د لويو غوګونو خاوندان ډېر بختورکسان وي هېڅ ځای يې کارنه بندېږي خوکله به چې نورله
خندادټينګې نه ووډاکتربه جدي شو
په دې کې دخنداڅه خبره ده ولسمشرکرزی هم نام خدابښه لوی لوی غوږونه لري څنګه په مفتوکې ولسمشرشو
دغوګونه به چې نوروارپارخطاوونوموسک به شو
اويوازې دومره به يې وويل
هوکنه ډاکترصيب سمه خبره کوي تاسې پانتونيان او ما ترنهمه مکتب ويلی خو دادې ستاسې نه لوړمعاش
اخلم دټاکنوپه دغه دفترکې موږټول داسې کسان وو چې دپېژندنې اوملګرۍ سا بقه مودومره اوږده نه وه بس
هغه دچاخبره حالاتوسره يوځای کړي وو دبېلګې په ډول خپله غوګو دکند هارولايت اوسېدونکی وو چې په
کابل کې يې دټاکنوپه دفترکې دنده اخيستې وه ، داکترميرويس دطب پوهنځي دوروستي کال محصل او اوس
يې رخصتې وه ،زه خبريال وم اوپه خالي وختونوکې مې ددفترخبرپا ڼې ابډېټ کولې همداسې احمد زبير دمعا
ملاتو لارښود دفتر درلود سبحان الله بيادپوهنې وزارت ماموروو خويووخت يې په کوم بل دفترکې له ريس

صیب سره پېژند ګلوي شوې وه او اوس یې نرغو ندې دوه دندې ترسره کولې خود مجلس ما لګه مو یوازې غوګو و.

کومه ورځ خبره ان تر ریسه رسېد لې وه کیسه دا سې وه چې یونوی ملازم مو نیولی وو زمو ږ له خولې یې غوګوغوګوا ورېد لي ووفکریې کاوه چې د هغه نوم ریښتیا هم غوګودی یوه ورځ بهادرکوم مکتوب ورکړی وو چې د ریس دفترته یې یو سي خوکله چې ریس ته ورغلی وو نوورته ویلي وو چې ماموړغوګوصیب را کړ

ریس غوصه زمو ږ دفترته راغی اودغوګو پوښتنه یې وکړه لومړی غوصه وو خوکله چې پوه شو نوبیاله خندا نه تیینګېده دایې هم پسې زیاته ګړه چې زه کله دبهادردفترته ځم نو ماته یې شاوي خواول یې غوږونه راته ښکاري

یوه ورځ ملازم دا خبارپه لوستلو بوخت وو اوجالبو معلوما تو پانه یې راا ړولې چې نا ځاپه یې را منډه کړه اوغوګوته یې اخبارورکړ

غو....وبښی بهادرخانه ته دغه مطلب وګوره

غوګوپه غوصه د اخبار پا ڼې وویله خو اخبار یې د ملازم په مخ وویشت

ما چې اخبارراپورته کړنونیمه پاڼه مطلب یې دهغوکسانو په اړه لیکلی وو چې لوی غوږونه لري

یوځای یې لیکلي وو چې دلویو غوږونو خاوندان ډېر غلي خوله شیطا نته ډک وي. نه ډېریخ اونه هم ډېرې ګرمۍ ته دتیینګې دي ، ډېرزرتېروځي اوهسې په مفتوکې لویو پوړیو ته رسېږي

مالا مطلب نه وو خلاص کړی چې ډاکتر او ټول همکاران رابا ندې راغونډ شوي وو او دفتر خنداګا نو په اسرا خیستی وو.

ما لید ل چې کله به بهادر یوازې شو نو دتشناب هنداري ته به ولاړاوخپلوغوږونوته به یې کتل خوترټولو ډېرپساتي خپله ډاکتر میرویس وو ځکه همدی وو چې دهغه غوږونو ته یې دټولو ورپام کړی وو

اکثره وخت به چې ددفتر په موټر کې دکورپه خوا تلونوډاکتربه له لوی لاس غوګودا سې ځا ی کښنولو چې دځنګ په هنداره کې به یې څېره ښکارېده

بیابه یې په ډېرېورغږکړ ا ستاده پا م کوه چې دچا غوږونه لاړ اویاترا فیکي اشا رې درنه پنا ه نه کړي.

بس تردفتراوکورنوبه مو له خندازړونه خوږېدل اوبهادربه یوازې له خنداوازه خوله نیولې و ه ښه مې په یاددي چې دپنجشنبې په ورځ دمېټنګ په خونه کې ناست وواودریس صیب دراتلو انتظارموکاوه بهادرد ډاکترخواته وروکتل

ډاکترصیب نوربه نو پوهنتون هم درنه خلاصېږي ؟

ټولوو خندل

ډاکترهم شرمنده ځواب ورکړ

نه غوږو صیب زه پوهنتون خو لکه سراوغوږونوسره تړلي یو

او...

بهادریې خبره ورپرې کړه

ډېرشیطا ن یې خوددې په ځای دی چې وترنرې ویلی وی ښه وه ډېره به ښه وه هسې هم ډاکترنه درنه جوړېږي

هو هغه مې هلته ویله چې په غوږونو کې تخصص اخیستل کېدلی بهادرغاړه تازه کړه

ټوکې مه کوه ته ووایه چې مونګراف په څه کې اخلې ډاکترله خندالاس په خوله کېښود

غوږوصیب دمونو ګراف موضوع مې دومره سخته نه ده

په څه کې ده؟

پـه انسا ن کې دغوږونو اهمیت
ټولو وخندل اورئیس صیب رانتوت

***

کله چې ټاکنې ترسره شوې نوله ستوما نۍ پـه ټولو خوبونه حرام وو اووخت رابانديې دو مره مصروف تېرېده چې غوګوتـه موهېڅ پـام هـم نـه وو یـوه ورځ رئـیس ویـل چـې دراپـوله شـمېرنې وړانـدې هرڅـوک کـولی شـي ترپنځوورځو پورې رخصتي کورتېره کړي او بیا د شمېر لپاره بېرته حاضرشي همدا سې وشول ټولـو رخصتي واخیسته

غوګوهم مخ پـه کند هارلاړوویل یې چې یوه یوه نیمه میاشت کورته نه دی تللی زموږ دد فترددندې موده کمه وه خو له پوره مزه چړچوډ که وه دلته دیوه ملازم معا ش هم دیوه دولتـي ریس هومره وونورامکا نات خوپـه ځای پرېږده

پنځمه ورځ چې راغلوبېرته کارونه پیل شول خو د غوګودرک نـه وو دویمه ورځ درئـیس صیب پـه دفترکې وم چې له حوزې نه تلفون ورته راغی څه خبرې یې وکړې

وروسته یې راته وویل چې غو.....وبښي بهادرصیب ناروغ دی. روغتون ته ورځو پـه وزیراکبر خا ن کې د ی ټول پـه بېړه ورغلو باډي ګارډان اوسا تو نکې موراسره کړل

ګورو چې پـه روغتـون کې پـروت دی لـه ګوتې اوسرنه یې بنداژونـه تـاوودي دپولیسو یوافسروړاندې راغی اوزموږرئیس ته پـه خبروشو

صیب اوس هم دخدای فضل دی چې وژلی یې نه دی ښی غوږ اودچپ لاس دشهادت ګوته یې ورنـه پـرې کـړې پـه غزنـي کې یـې لـه خپـل مـوټره ښـکته کـړی غلطـي یـې داوه چې سـتا سې ددفترکـارت یې ورسـره نیـولی دپولیسوافسرزموږ د رئیس شناخت و خوت دوی لا د دې پېښې اوطالبانوپـه اړه خبرې کولې اوموږ دغوګو خواته ورغلو په کټ کې یوزېړرنګه ځوان پروت وو ډاکتروېل چې اوس ښه شوی خبرې کولی شي

ډاکترمیرویس ورمخته شو مخکې له دې چې څه ووا یي دبهادرپه سترګوکې اوښکې وګرځېدې اودزړه له زوره موسک شو

ډاکترصیب نورخورا ته غوګونه وایی

خوموږ ټول سلګووا خیستود هغه غوږاوګوته بې حرکته ووبهادردرا پورته کېدونا کامه هڅه وکړه اویوازې داجمله یې له خولې ووته

ډاکتره !ستاپا ل ریښتیا وو خلک وا یي چې کرزي وګټله

2009-11-11 نومبرجلا ل ښار

سپین دېوالونه

غوټۍ لـه سهارمها ل ستومانه وه نه پوهېده چې کارونه یې ولې نن خلاصون نـه لـري ، نور ېې لاس اوپښې و چې وې خولا یې هم دسترېا احسا س نـه کـاوه اوپـه شوق سره دکورپـه انګړکې پـه کـار ونو بوختـه وه دکوچني ا نګړپه مینځ کې یې هرڅه ګډاو وډکړي وو د او بو لو ښي سپین خاورې اود خاورې څړي ګډاووډېراتـه وو خـو پـه ټول ا نګړکې دلمدې خاورې ښکلې بوی خوروو چې پـه هرچاښه لګېده.

غوټۍ به چې په دېواله هرڅړی راتېرکړنوله زینې به رابښکته شوه او څو قدمه به شاته بیابه یې دېواله ته وکتل چې دګچ په څېرسپین رنګ به یې غوره کړی وو هغه په انګړ کې یوازې وه موریې فصل ته غوا بېولې وه او پلار یې په کرونده کې په کاربوخت ، مرغا نو شور ما شور جوړکړی وو اودا نګرپه ونواو ګلا نوکې مرغۍ چو نېد لې چې یوه ښکلې سمفو نې یې جوړه کړې وه.

نږدې لس بجې به کېدې چې دا نګړتول کا رونه یې ختم کړل خوبې له دې چې دمه وکړي دڅاه غاړې ته لاړه یو ګیلاس اوبه یې وڅښې اوبیا یې دېوالونو ته وکتل چې تاوده لمرله وچولوو روسته سپین رنګ ورکړی وو په زړه کې یې دخو ښۍ یو ه نه ډکه څپه تېره شوه اوبیا له ځا ن سره دلېونۍ په څېرپه خبروشوه

ام....څومره ښکلې ښکاري مور مې چې را شي څومره به خوشحاله وي دپلار خو مې هسې هم په ما کارونه لوربږي

بېرته له ځایه پا څېده لوښي یې ووینځل خوپا م یې شو چې دڅاه دغاړې ګلا ن له تندې ځوړند سرونه مړاوې ولاړدي په تندي یې راروانې خولې وچې کړې اوموسکه شوه

جان ! څومره به تږي وی کا شکې سهارمې لومړی تا سې اوبه کړی وی اخرماته هم خلک غوټۍ وایي څوډولچې اوبه یې ورواچولې

مخ اولاسونه یې لانه وو ینځلي چې دروازه ټک ټک شوه اوغوایوه رمباړه وکړه په شونډویې موسکا وځغلېده اوددروازې په لوریې منډه کړه

وی مورجانه مې ده، خدایه څومره به ستړې وي

دروازه یې خلاصه کړه یوه سپین سرې ښځه دزېړې غوا شاته پنډه په سرولاړه وه غوټۍ یې لاسونه ښکل کړل اوبیا یې پنډه ورنه واخیسته غوایي په انګرکې ترونه لاندې وتړله اوبیا یې له تناره نه چایجوشه راوا خیسته اومور ته یې وروړه

خودمورتبعه یې دمعمول خلاف یو څه جوړه نه وه غوټۍ ګیلاس ورته کېښوداوورنه ویې پوښتل

مورجا نې ولې خفه یې ؟

موریې سوړاوسیلی وکړ.

لورې هغه دکفرزامن بیا راغلي وولالا دې هم له کرو ندو وسره لاړه نور کلیوال هم ورسره وو اوس به میدان ته رسېدلي وي ډېرزربه بېرته راشي

بیا یې دچایو ګیلاس خولې ته کړله څه ځنډوروسته یې خبرې وغځولې

لورې دغه کافرمو لکه چې نه پرېږدي خدای دې خیرنه ورکوي کاشکې ته یوځل په خیرپه خپل کورشوې وی هم خیردی اخیر مې په زلمي زړه خوګېږي دبچي په ځای مې.....

دغوټۍ په مخ کې زېړې کرښې وځغلېدې اوخبرې یې په بله واړولې مورې انګر مې څنګه سپین کړته وګوره لکه نوی مو چې جوړکړی وي

موریې سوړاوسېلی وکړ

ویښ لورې !زه چې ستاپه منګ پېغله وم په اوته)هفته (کې به مې څو ځله ختې کولې ته هسې ځان ته غره یې لړپه چورت کې لاړه بیا یې ترژبه لاندې وویل

نورنوبې ځا لې مرغان یو دې دکافرزامنوته دې خدای ښه ورځ نه ورکوي دواړه لاد چایو درې څلورپیا لې نه وې څښلې چې دروازه خلاصه شوه دغوټۍ پلارسیدا ګل کاکا یوم په لاس راننوت په څېره یې دخفګا ن ژورې کرښې خورې وې یوم یې ګزارکړدغواپه شایې لاس راتېرکړاودغوټۍ خواته راغۍ غوټۍ یې په سرښکل کړه اوترڅنګ یې کښناست خولاسم ناست نه وو چې دغوټۍ مورپرې غږکړ

دغوټۍ پلاره خيرت خو ووځه يې ويل

سيداګل سرو خوځولو او اوږد او سيلی يې وکړ

نورنه کېږي و يل يې چې په پرده کې ډالرو اخلی او کورونه موپرېږدی

چې زموږ عسکر دلته نه ځايږي ويل يې چې ستاسې ټول کورونه زموږ په نقشه کې را ځي تاسې ته په چمتله او ګمبېري کې ځايونه درکوو چې له سره يې له دې نه هم ښکلي اباد کړی زه ګوما ن نه کړم چې دغوټۍ لوروادہ مې ترسره شي هسې مو دکور د ېوالونه دومره سپين کړي دي دا کورنور زمونږه نه دی ... د سيدا ګل کاکا سترګې له اوښکونه ډکې شوې .

خو غوټۍ په ځای کې رانېغه شوه

پلاره له دې ښکلی کور په ټوله دنيا کې نه شو پيدا کولی د ګلا ن د انګوروتاکونه او ونې ما ټول د ځا ه له اوبونه په ډولچه را الوی او اوس ورسره مره بې وفا يي وکړوله دې نه ښکلی په ټوله دنيا کې نشته زه بل کورته قدم هم نه درسره اخلم

د پلار په شونډو يې موسکاخوره شوه

غوټۍ لورې !ته څه غم کو ي ستا خوهسې هم دلته شمارو ځی پاتې دي.

غوټۍ له رنګه سره شوه اودا نګور دتاک خواته ورغله هلته غوا د ګلانو ځا نګوته چې له مړاو ي توب نه راوتلي خوله اچوله.

***

ځلورمه ورځ مازديګر په هواکې الوتکې تاوېدلې اولاندې امريکايي سرتېرې تروره ګرځېدل يوه قومندان د خپل ژباړن په مرسته د کلي له مشرانو هيله کوله چې پيسې واخلي او ترسباپورې کورنه خالي کړي.

سهارو ختي له مجبوريته دټولو کډې ترل شوې وې اوله يوې مخې په موټرونو کې باربدلې

د سيد اګل کاکا دروازې په وره کې يوما شين ولاړ وو چې دلوې خولې سيورې يې د هغو ی ا نګړ ته رسېده په يوه وړکي موټرکې ددوی ټول کا لي ځای په ځای شول له دکوره به نه ووتلي چې بهرولاما شين خوله را ښکته کړه اوورسره دما شين په سبټ کې دناست شين سترګي په خوله خندارا غله.

ما شين له يوې جټکې سره انګړته ننوت اوله يوه ګزارسره دغوټۍ په لاس سپين شوي د ېوالونه لوټې لوټې رانسکورشول بام بوټۍ هم له ټولونه وړاندې راولو بده او هلته وړاندې دزلمي دوی دکور بامونه رامعلوم شو ل.

د غوټۍ د زړه د نيا هم د همدغه سپينو لوټو په څېر لوټې لوټې رانسکوره شوه اودکډې موټرېې په ګردونو کې له کلي پناه شو

۲۱۱۱\۲۰۰۹ نومبر جلا ل ابادښار

د سيند ناوې

د سندرو او چمبو او ازونه تره برولرې ځايونو پورې خواره وو هرخوا د گر وپونو رڼاوه د مدير جما ل د کلا پـه ا نگړ کې کله هم دومره رڼا گا نې او مېلمانه چانوو ليدلي له دروازې نه بـه چې دنوو ښځوکومه ډله لـه ماشومانو سره يو ځای رانـنوتله نود په برنډه ناستې ښځو به سرونه را وچت کړل او په خپل منځ که به يې ځای ورکړ.

دې ډيوې همزولو نجونو او سهيليو هره شېبه هڅه کوله چې له چمبو سره نوې سندرې ووا يي هرچا پـه سندرو کې سيا لي کوله مديرجمال چې به کله د ميلمنو له کوټې د ښځو دنا ستو خونو او برنډې ته راغی نوضرور به يې دخپلې مشرې لور ډيوې خواته يو نظرورکتل او په همزولو به يې دا فغا نيو پيسې شيند لې.

ډيوه دناوې په سره جوړه کې د شهزادگۍ غوندې ښکارېده ښکلا يې له سينگار سره يو پـه دوه شوې وه خوله سترگو يې درانو او ښکو په راز څوک نه پو هېد ل سندرغاړونجونو به چې ډيوې ته پا م شو اود هغې روانې او ښکې به يې وليد لې نو په ټوکو او خنداگا نو به سرشوې او سندروته به يې زورورکړ.....

نجلۍ ود برې خوشحا لېږي

په سترگوژاړي په زړه گوړې ما توينه

شپه ده د نکريزو جينکۍ تمبل وهينه......

په همدې وخت کې به چې مديرجما ل راغی نو په خوږه لهجه به يې بيا خپله خبره تکرار کړه........

خويندو ډيوه لورمې خوشحاله وسا تئ ما دکلي روا جونه مات کړل ماته دا فرق نلري چې ناوې مې دکوره وځي که را ځي هرڅنگه چې وي بايد په دواړو خوشحا لي وشي په خوښۍ ،ابرو ،عزت او سندرو چې يوه پيغله واد ه شي دا ترټولو لويه خوشحا لي ده نورخلک دخپلې لورپـه واده کېدو خوا شيني وي خوتا سو وگورئ چې زه دخوښۍ په جامو کې نه ځايږم.

ما ته خداې دا سې زوم را کړی چې د شتمنۍ يې په دې ټولو کلو او سيمو کې سيا ل نشته هرپلار بايد دخپلې لور دښه راتلونکې په فکرکې وه اوسي.

زه بيا هم وايم چې زما پرېکړه په ځاي ده ښځې خوناقص العقله وي دښه او بد ترمنځ فرق نشي کولاي.

د جا نداد خياط دزوی لپاره نورې نجونې کمې ندي هرڅوک بايد د خپلې برېستنې سره سم پښې وغځوي او خپل سيالان دې وگوري اخرما خوټوله دنيا.......

خبرې به يې بياد چمبو او سندرو په شور کې ورکې شوې په وازه خوله به دنورو ميلمنو خواته ورغی، دنارينوو په حجره کې هم دکلو ځوانانو ډول ډول خبرې کو لې چا به دجانداد دزوی سلام چې خلکو سلا مک باله ستاينه کوله دهغې اود ډيوې دپټې مينې کېسې به يې تر ژبو لاندې کولې ځنې بيا دملک نظرمحمد دزوی داود خان چې اوس دمديرجما ل زوم کېدود شتمنۍ او جايداد په صفتونو مصروف ؤ.

د کېسو او سندرو محفلونه له نيمې شپې وروسته ورو ورو غلي کېده پـه ټول انگړ کې دلمدو نکريزو ښکلې بوی خور وو او هرڅوک دخوب ټاليو زنگول

شپه شوه او په کورکې درنه چوپتيا خوره شوه ډيوې دا وښکو ډکې سترگې وغړولې ترڅنگ يې څو همزولې پـه خواږه خوب ودې وې. دنکريزو او عطرونو ښکلي بويونو دکوټې فضا نيولې وه.ډيوې سترگې وموښلې پـه ځای کې کښېناسته او خپل جوړکړی پلان يې په ذ هن کې راوست.

ېوه شيبه يې سرپه زنگون کېښود د سلام غمجنه څېره يې پـه ذ هن کې وگرځېده زړه يې درد وکړ اود ځايـه پا څېده پـه بيړه يې لـه الماري څخه زړې جامې را وا خستې لـه ويښتو ،تندي ،لاس او پښو يې د سينگار ټول ځيزونه لرې کړل زړې جامې يې وا غوستې او په غلو قدمونو يې دردروازې پـه لورحرکت پيل کړ، لـه يوه تيـاره دهلېز تر تېرېدو وروسته انگړته ورسېده په انگړکې تياره او چوپتيا خوره وه پا س اسما ن تـه يې وکتل ستورو

سترګکونه وهل لکه دخپل قسمت ستوری یې چې نه وي لیدلی بېرته روانه شوه تګ ته یې دا نګرېدونو اودبوټو په خواکې دوام ورکړ.
له وړاندې حجرې نه هم دناړینووغړونه نه راتلل اونه هم څوک ښکارېدل یوازې څوکسا ن دغوښود دېګونو ترڅنګ نغري ته ناست وو اوپه خپلو منځونوکې یې غلې غلې خبرې کولې.......
ډیوې په لړزانده لاسونود کلا دروازې ته زور ورکړخووازه نشوه اویوډول اوازترېنه پورته شو په بیړه دکلا له دیواله سره وړاندې ولاړ داو بودلښتې هغه سوري ته ورسېد چې دا نګړونوته دویا لې له لښتې نه راغلی وو په خا پوړوله سوري څخه ووته نیم ساعت نه وو تېرشوی چې په تیاره کې له کرو ندو تېره شوه ،دسیند په غاړه ترونه لا ندې ولاړه وه اویوې نوې پرېکړې له هغه نه هرډول وېره لرې کړه زړه یې له ترخوسلګیوډک وو .
ورخطاړوه لکه چې څوک یې شاري دپلارد کلاخواته یې وکتل خوپه تیاروکې هېڅ شیزنه ښکارېده.
هرې خواته یې دسلا مک څېره ترسترګوسترګو کېده هغه کله هم په خپل سرداسې له کوره نه وه وتلې.
دسیند دمستو څپوشوربه یې په زړه کې وېره لا هم زیاته کړه اسمان ته یې وکتل لکه لېونۍ له ځانه سره په خبروشوه.....
زه دهمدې سیند دڅپونو سره ځم.....پلاره تاویل چې زه ستاهرارمان پوره کوم خوته دروغجن شوې زه بیا هم ستا په لمن خدای مه کړه کوم تورداغ نه لګوم دتېښتې هڅه نه کوم ځم دسیند په څپوکې له ژونده پناه اخلم شونډې یې یوې شېبې پورې خوځېدلې خوناڅاپه دسیند په څپوکې یوبل شورهم زیات شو دژوند ډیوه دسیند په یاغي څپوکې ګل شوه.

دزخم نښه

زه اورسو لي په ټو لګي کې هروخت یو ځای کښنا ستو دغه کښنا ستل کومه نو ې خبره نه وه چې څنګه به له رخصتۍ وروسته ښوونځی پیل شو نو دواړو به په ټولګي کې څنګ په څنګ ځایونه ونیول او بیا به دکا ل تراخره په همغه یو ځای کښناستو ډېرځله به مو په خپلو همدغه ځایونو خبره ترجنګونو هم رسېدله
ښه مې په یاد دي چې شپږم ټولګی مو نوی پیل شوی وودواړه دټو لګي په منځني قطارکې ناست وومنځنی موپه دې ټاکلی ووچې مخکې به ښوونکو ډېرې پوښتنې کولې اودغوړونوتاوولو لپاره بې لاس رارسېده اوپه وروستي لین کې دټنبلا نو ګما ن را باندې کېده
دریاضي استاد ټولګي ته راغی اوله ټولو یې دکورنۍ دندې پوښتنه وکړه ټولوراوړې وه یوازې زماملګري کتا بچه کورپرېښې وه وچل یې داکړې ووچې زما دکتابونو له مینځه یې زمادکورنۍ دندې کتابچه پټه کړې وه او په ښوونکي یې خپل نامه لاسلیک کړه.

کله چې زما وارراورسېد نو کتابچه تري تم شو ه فکرمې وکړ چې په کورکې رانه پاتې ده خو ښوونکی چې دورځې له سره غوصه وو دابهانه یې چېرته منله په قهرجنه لهجه يې راته وويل
شیطانه ته راشه چې کورنۍ دند ه درته وښایم دټو لګیوالو په مخ کې يې دومره ووهلم چې لاسونه مې دلښتوله ډېره ګزاره کرخت شول په خپل ځای کې کښناستم اولاسونه مې خولې ته نيولي وو زماله ملګري پرته چې په شونډو یې شیطاني
موسکا خوره وه نورټولو دخوا خوږۍ په سترګوراته کتل
کله چې ښوونکې له ټولګي ووت که ګورم کتابچه مې دملګري په کتابونوکې ایښې له ډېره قهره مې له څوکۍ نه ماتې شو ې دړې ته لاس کړ اوګزارمې پرې وکړ دړه دهغه په تندې ولګېده اودوينو يوې دارې دټولګي غولی په وینو سورکړ
وروسته له هغه ورځې دوه درې ورځې رانه غی خوبیا چې ټولګي ته حاضرشو نو ځای يې زمانه بدل کړ په تند ي يې لاهم دسپین ململ ټوټه لګېد لې وه په خفګا ن کې دوه میا شتې تېر ې شوې اوبیاداسې ورځ راغله چې دجګړو په سبب ښوونځی بند شو ټول تیت پرک شوو په کلي کورکې به هم دواړو يودبل نه لارچپوله اوخبرې موله خفګانه بند ې کړې وې خو په سربې هغه سپين بنداج لکه عادت شوی ېې چې وي هروخت ښکارېده
***
له هغې ورځو اووختونو اتلس کاله تېرېږي چې بیاما اورسول جان چې موږپه کلي کورکې رسولی بللونه وو لید لي
هغه تېره ورځ په ښارکې دنوي کال په مناسبت یو محفل جوړشو ی ووچې سندرې نڅاګا نې اوشعرونه په کې ښه پرېمانه وو دغونډې په نیما یي کې دستېج انا نسر انانس ورکړ چې اوس به دځينو شخصيتونو دژوند خاطرې واورئ چې خوږې اوترخې دواړه په کې دي هغوی په خپله ستېج ته راځي اوتا سې ته دغه خاطرې وايي دا هم ددې لپاره چې دانوي ځوانا ن ورنه یوڅه زده کړي اوستا سې هغه خستګي رفعه شي ددغه برخې لومړی وینا وال مود غونډې مشرمېلمه چې ورځې وړاند ې له جرمني نه خپل هېوادته راستون شوی ډاکتررسولي دی
دلاسونوپړکا شوه یو چاغ سړی توره درېشي اوسره نېکټا يي ېې په تن وو ستېج ته ورغی خاطره یې دنوي کال دمبارکۍ ورکولووروسته پیل کړه ان دې ما شومتوب اود هغه دکليوال ژوند نه یې راپیل کړه
هره برخه یې ډېره په زړه پورې وه اوپه چکچکوبدرګه کېده کله چې شپږمې ټولګي ته راورسېد
دسروښنتا ن مې نېغ ودرېدل دکورنۍ دندې دپټولو اودچوکۍ په دړه دګزاراودتل لپاره دخپل ملګري سره دخفګا ن خبره چې راورسېده نورپه ماکې هم دکښنا ستلوتاب نه وو په منډه ستېج ته ورغلم دهغه تندي ته ځیرشوم دجوړشوي ټپ ژوره نښه په کې له ورایه ښکارېده دواره په ستېج کې غاړه غړۍ شوو نور نونه یم پو هېدلی چې دغونډې برخو اوبه ترڅه وخته چکچکې وهلې وي

دځنګل ماران

د پسرلي په موسم کې به چې کله د سنځلې ګلان وغوړېدل نو د کلي د ټولو کروندګرو غوږونه به د تورکي د خوږې شپېلۍ د غږ نیو نغمو په انتظار وو او ډېر ځله به د هغه د شپېلۍ له اورېدو پرته ورځ ورته نیمګړې ښکارېده.

د تورکي له نامه سره زموږ د کلي پرته د ښا او خوا کلو ټول او سېدونکي پوره اشنا وو او د نوم په اورېدو به یې د خوږې شپېلۍ په صفتونو سر شول چابه وېل د هغه غوندې شپېلۍ په دنیا کې هم ځوک نشي غږولی چابه وېل چې په شپېلۍ کې یې سحر یا جادو پټ دی ځینو خود ملنګ او جا دوګر ټاپې هم پرې لګولې وې تورکی په ریښتیا هم همداسې یو عجیب انسا ن وو د تورکي نوم چې کله ځوک اخلي نو دیوه وړوکي انسا ن نوم ښکاري خو دا تورکی بیا بیخي بل ډول انسا ن وو دا سې چې په ږېره کې یې نور تور و یښتا ن نه تر سترګو کېدل سترګې به یې په ببرو روځو او شونډې به یې په اوږد وېښتو کې پټې وې رنګ یې د سکاره په څېر تک تور و و ، په بدن وچ کلک ا و غټه پګړۍ به یې په سر وه د هغه د اصلي ځاې ځا یګیپه اړه هېچا ته هم پته نه وه او نه یې چا د کورنۍ نور غړي لیدلي وو دژمي په سړو شپو کې به تري تم شو خو د پسرلي په موسم کې به د پسرلنیو مرغا نو او بارانو نو سره یو ځای په کلي کې را پیدا شو ښا او خوا کلو کې به یې په ارزانه بیه له چانه شپني و نیوله بیا به نو دې وو او درست کال له کلیوالو سره تا و ده مجلسونه او د شپېلۍ ډول ډول نغمې که چا به ورنه د تېر ژوند په اړه کومه نیمه پو ښتنه وکړه نو ځان به یې په لېونتوب وو هه او یا به یې خبره په بله واړوله حتی د اصلي نوم په اړه یې هم ځوک نه پو هیدل ډېرو به وېل چې رنګ یې تور دی نو ځکه خویې خلک تورکی بولي خو کله چې ځوک ورته کاکا و وایي نو ډېر خوشحالېږي.

انا به مې و یل چې تورکی د غونډ ۍ کلي دی، په ځوانۍ کې د حاکم صیب په لورمین شو مینه یې د لیونتوب ترحده ورسېدله حاکم ته یې ډېرې جرګې وا ستولې خو هغه هره یوه په بې شرمۍ سره رد کړه او دا یې د ځا ن سپکاوی وو ګڼلو تردې چې د مرګ اختارونه یې ور کړل ځو ځله یې په خپلو کسانو دومره وډباوه چې په شپو شپو له خوراکه او خبرو ولو یده ځو ځله یې د حاکم په کور د برید هڅه هم وکړه خو فایده یې و نکړه د حاکم صیب هم نور صبر تمام شو تورکی یې خپلو لمدو زېر زمینو ته وا چولو او د کورنۍ نور غړي یې یو یو په پټه او ښکاره ورختم کړل ځو کاله پس چې حاکم صیب خپله لور واده کړه نو د تورکي نه هم د دوزخ غونډې تیاره سمڅو او پرلپسې غذا بونو هر څه هېر کړي وو نوریې چې ده ته څه تاوان نشو رسولی په سمڅو کې یې د هغه سا تل هم بې ګټې و بلل نو ځکه خویې له ځانه و شړلو پس له هغه نه تورکی هم د غرونو او ځنګلونو شو ټوله ځوا ني یې په لېونتوب او ارمان کې تېره کړه د خپلې ناکا مې مینې دردونه به یې هر وخت په شپېلۍ کې بیانول.

زه نه پو هېدم چې دا نا دغه کیسه به مې کومه افسانه وه که ریښتیا هم یو وخت دا سې شوي وو زما په زهن کې کټ مټ همدا سې نقش وه ځکه دا نا یوه خبره مې هم ما ته دروغ نه ښکارېده د تورکي کاکا په لیدو به په تیاره او نمجنو سمڅو کې یو د شخو برېتو نو والا زلمی په ذهن کې راغی چې د ېوال ته سرپه زنګون نا ست وي.

په ټولو ښا و خوا کلو کې دا خبره هم مشهوره وه چې د توره کي په شپېلۍ کې د جادو په څېر اثر پروت دی د ځنګل او کروند و ټول ماران پرې مین دي لوی او واړه ماران یې د خپلې شپېلۍ په هوده کې را و ستلي ، څه چې غواړي هغه پرې کولی شي ځینې سپین ږیرو به لا دا هم ویل چې تر غرونو لاندې پرا ته ښا ماران هم د توره کي په شپېلۍ له

خوبه رابيد اربږي موږ ماشومانو به هم که کله کومه شپيلۍ ومونده نو يو بل ته به مو ويل چې د توره کي غونډې يې ووهه.

زموږ په کلي کې ټولو کروندګرو په پولو، ويالو، پوشتونو، سيندغاړو او د غرونو په لمنو يا هم په وړو غونډيو کې د سنځلو او چنارونو ونې دومره زياتې اېښې وې چې دباد له کمزورو څپو سره به شورترې اوچت شو زه نه پوهېږم چې زموږ نيکونو به ولې د سنځلو او چنارونو له دغه ونو سره دومره مينه لرله چې د کرځمکې به يې هم پرې لړلې وي. خو اوس چې به د پسرلي موسم او داوړي لومړۍ شپې ورځې رابرسېره شوې په ټولو کلو او دښتو کې به د سنځل ګل خوشبويي خوره شوه او دخلکو په سپږمو به خوږه لګېده ان ترلري پرتو سيمو به هم بادونو دغه خوشبو رسوله د سنځل ګل په دې موسم کې به ماران دومره مست وو چې له غرمې وروسته به څوک ترې په کروندو او سيند غاړوکې له وېرې نه شوی ګرځېدلی په دوو دريوو رځوکې به دکوم کليوال غواضرور د مار زهرو وژله بيا به نو چا داوړي ګرم موسم او چا د سنځلو ونو ته خولې په کنځلو خلاصې کړې وي.

په کلي کورکې به چې څوک غوصه کېدل نو ادېوه ښيرا به ترټولو ورته زوروره ښکارېده چې د ځنګل دمارانو خوراک شي.

خويوتوره کی وو چې په دې موسم کې به يې خوله دخندا نه راټولېده شپېلۍ په غاړه دوه درې ماران په لاس پوله په پوله او څپره په څپره به ګرځېده زړورو کروند ګروته به يې شپېلۍ غږوله او مارانو به له شا و خوا کروندو يوډول پشهارا او اوزونه اېستل دا وازونه به چې ډېر شول توره کی به له خندا شين شو شپېلۍ به يې له وچو شونډو لرې کړه له ځان سره به په خبرو شو.

دا ټول زما مريدان دي، يوازې همدا ماران ماته احتياج دي زما امرد کلي په وزو، مېږو او دغو مارانو چلېږي دنورو امرونه بې ځايه منم ددې کروندو ټول ماران په دغه شپېلۍ مين دي هرڅه پرې کولی شم په کروندو کې يې يوه ورځ نه يوه ورځ کومه غوا يا خوسکی چيچلی وي خويوه ورځ به مونه وي اوربدلي چې د توره کي دلښکر کومه مېږه مارانو چيچلې ده ما ټولو مارانو ته امرکړی چې ددې کلي خلکو ته څه تاوان ونه رسوي خودبنيادمانو غونډې په هغوی کې هم ځينې سرکشه مخلوکات شته چې امرنه مني.هغه به ډېرځله په لوړو غونډيو او د کروندو نه لرې دغرونو په لمنو کې شپېلۍ په خپله رمه پسې غږوله خود غرمې نه به بيا په هغه څپره کې پروت وو چې د کروندو په مېنځ کې کروند ګرود سنځلې تريوه ونه لاندې ورته جوړه کړې وه.

په توره کي پسې دا هم مشهوره وه چې د خولې لاړې يې دمار دزهروضد دي که به چا ورته وويل چې توره کی کاکا په يوازې توب کې دې زړه نه تنګېږي نو په بې غورۍ به يې ځواب ورکړ.

بچو !زه دځنګل دمارانو پادشاه يم هغوی زما لښکرې دي يوازې خوته يې چې په دې دنياکې يو سردوه غوږونه ګرځې په دې ځواب به يې هرپوښتونکی شرمنده او حيران کړ.

يوه ورځ داسې هم راغله چې د سنځل ګل په مهال دسهاره ترما ښامه چا د توره کي د شپيلۍ اواز وانه وربدلو په کروند ګرو هم ورځ بې خونده تېره شوه ډېرو کليوالو پوښتنې پسې پيل کړې چا به وېل چې کومې لرې درې ته به يې رمه بېولې وي چېرته به تندې وهلی وي، .ناروغ به وي چا به يو څه او چا به بل څله وېل.

دويمه ورځ يې هم ترغرمې پورې درک معلوم نه شو دغرمې ګرمي په پوره زورکې وه چې ديوه کروند ګر دهغه څپرې ته نږدې ولاړ وا ښوته پام شو.

دهغه نورملګري هم په منډه منډه هلته ورغلل د سنځلې ترو نې لاندې يې د څپرې په څنګ کې توره کی پيد اکړ شورماشورجوړشو توره کی په خورو وروڅانګو اوبوټوکې اوږود غځېدلی وو سترګې يې پټې وې او په سينه يې دلو يو اوو ړو مارانو ځايښت نه کېده دځنګل مارانو خپل شاهنشاه خوړلی وو له هغې ورځې نه ترننه زموږ کلي کروندې او دغرونو لمنې په يوه درنه او غمجنه چوپتيا کې ډوبې دي.

۲۰ ۱۳۸۷\۸

میدان رودګ ، چک ، ولسوالی

عبدل کاکا

د پوهنتون په انګړکې یوازې سپین ږیری عبدل کاکا ته ددې اجازه وه چې له خپلې ږیرۍ سره یوځای دپوهنتون انګرته داخل شي او په محصیلونو کیلې وپلوري سهاروختي به چې کله دلیلیې نه دټولګیو په خوا روان شوو نوعبدل کاکا به بیا دوخته له خپلې لرګینې ږیرۍ سره دپوهنتون انګړته رارسېدلی وو او دصبرترلوړو ونو لاندې به یې په ږیرۍ کې دتازه میوو درجنونه سمول اوله ځان سره به یې کومه سندره غلې غلې زمزمه کوله له ږیرۍ سره د نږدې لارو او پاشي هم دهغه په غاړه وه د پوهنتون له هرمحصل او استاد نه به دې چې دهغه په اړه پوښتنه وکړه نوو بل به یې چې زه دغه پوهنتون ته راغلی یم نوعبد ل کاکا له همدغه زړې ږیرۍ سره ترننه په همدې یوه ځای کې وینم چې له سهاره ترماښامه خپلې کیلې خرڅوي.

دهغه له نوم سره نږدې ټول نوي اوزاړه محصلین اشناوو او په تفریح کې به یې دهغه له خبرواوټوکو ټکالو خوند اخیسته که خدای مې غاړه بنده نه کړي نوله نیمایې نه زیات محصلین نجونې او هلکان یې په نامه پېژندل او په نامه یې غږېسې کاوه ځینو محصلینوخوبه دامتحا ن په شپو ورځوکې داستادانو لپاره واسطه کولو هم او اکثرو استادانو یې خبره منله اوځمکې ته یې نه غورځوله دپوهنتون ټول هلکان او نجونې یې لوښې اوزامن ګڼل د هرې رشتې له محصلینو سره یې په مسایلوکې پوره بحث کاوه اوله استدلال یې کاراخیسته خو د زده کړو په اړه یې دهغه دنور ژوند په څېرچاته معلومات نه وو چې څومره ښوونځی یې لوستی زیاته طبعه یې د ادبیاتو له محصلینو سره لګېده پرېمانه متلونه ،شعرونه او ټپې یې په یاد وې دخبرواوټوکو ټکالو په وخت به یې له نجونو او هلکانو سره دومره شعرونه او متلونه کارول چې خپلې کیلې به ترې هېرې وې.

درحمان بابادومره شعرونه یې په یاد زده کړي وو چې کله کله به د ادبیاتو محصلین ترې عاجزهم شول او موضوع به یې بل خواواړوله.

دپوهنتون په لومړي کا ل له هغه سره چندان بلد نه وم خو څو ځله مې چې کیلې ترې واخیستې نو له خبرو یې پوه شوم چې ښه خوش طبعه اوباسواده انسان دی دیوه کراچیوان دومره په تول پوره اوپخې خبرې نه یوازې ما بلکې هرنوي کس ته په زړه پورې وې خوبیا به مې دپښتودامتل سترګوته ودرېد چې وایي.....

))چې اوسې په خوی به دهغو شې ((فکرمې وکړچې دعبدل کاکا دعمریوه زیاته برخه همدلته دپوهنتون په انګړکې له محصلینوسره تېرکړې راشه درشه یې له محصلینواواستادانو سره ده. نوځکه خویې دومره څه زده کړي چې په روانوخبروکې استدلال پرې وکړي.

یوه ورځ مې دهغه له رېړۍ نه څو کیلې واخیستې او په خوړلو یې لګیاوم چې په دې کې دوې نجونې هم راغلې عبدل کاکا ته یې په خندا سلام واچوه یو درجن کیلې یې ترې واخیستې په پلاستیکي کڅوړه کې یې واچولې او له څو خبرو وروسته رواني شوې. ماعبدل کاکا ته وخندل هغه هم زما خوا ته راغی او په اوږه یې لاس راکېښود خوشال باباڅومره ښه فرمایلي دي.

هرچې خوږ دښکلې مخ په مینه نه وي

ددنیاپه مخ اوده راغی اوده لاړ

دابیت مې دلومړي ځل لپاره دهغه له خولې واورېده اوله زړه نه مې خوښ شو مالا ځان خبروته جوړولو چې بیایې خبروته دوام ورکړ زه دوی ته په هغه نظرنه ګورم لکه تاسې چې..........

لږغلی شوبیایې خبرې ته دوام ورکړلکه ستاسې ځینې ملګري یې چې لري.

زه دصورت ښکلا چندان پلوی نه یم دیوه موقتي ښکلاده اصلي او تلپاتې ښکلاپه سیرت کې نغښتې چې څښتن تعالی په هر چا نه ده لوروله ځوک چې داښکلاخوښه کړیې دهغه مینه هم تلپاتې وي په اوسنۍ زمانه کې داسې انسانان ډېرکم دي چې خاوند پرې دسیرت اوصورت دواړه ښکلاوې لوروله وي.

په خبروکې یې ورولوېدم. کاکاپه دوی کې دې کومه ښکلالیدلې ؟

خو هغه خبره په بله واړوله.

ارسطووایي چې مینه یو روحي تسکین دی اود دوو روحونو عاطفي تړون ته مینه وایي چې یوازې روحي لذت لري اوله جسم سره یې تړاو نه شته خو افلاطون وایي چې مینه بې له جسمي وصال نه مینځ ته نه راځي بچیه زه دارسطو پلوی یم هغه بې له دې چې زما خبرې واورې همداسې لګیاوو ماهم دکیلو پیسې ورکړې اودټولګي په لور روان شوم له یوډول زهني کشمکش سره مخ وم که رېښتیا ووایم دومره پخې خبرې مې دعبدل کاکا په څېریوه کراچیوان باندې نه لورېدلې.

وختونه په بیړه روان وو دعبدل کاکا دکیلو په رېړۍ به چې ورپېښ شوم نوضروربه ددواړوترمنځ داډول بحثونه کېدل کله کله به مې چې کوم شعروراولونو سمه کره کتنه به یې پرې پیل کړه.

ښه مې په یاد دي چې د تصوف اوکره کتنې په ساعتونو کې به زموږدټولګي خوا ته راغی رېړۍ به یې پرېښې وه اودکړکۍ څنګ ته به یې داستاد لکچرته غوږنیولی وو که په کومه خبره به یې نیوکه اوتبصره لرله نوبیا به یې یوازې ما ته هغه وخت کوله چې درېړۍ خوا ته به یې ورغلم نورماهم دا هېره کړه چې هغه یوکراچیوان دی دپوهنتون دیوه خواږه ملګري په څېرمې خبرې ورسره کولې خوددې سره سره مې دهغه دزده کړواوتېرژوند په اړه معلومات ترلاسه نه کړل په شخصي پوښتنو مې چې تنګ کړن وعده یې راسره وکړه چې کله په څلورم کال فارغېدلې نو دخپل ژوند یوه کیسه درته کوم چې ستا هره پوښتنه به ځواب کړي بیایې ولیکه دلنډې کیسې لپاره ښه موضوع ده نورنو ما هم په دې اړه پوښتنې نه ترې کولې.

000

په څلورم کال کې چې له پوهنځي فارغېدلم له خپل مونوګراف نه تردفاع وروسته نېغ دعبدل کاکا خوا ته ورغلم سترګې یې له اوښکوډکې وې خوښ یې چې دا دمحصلینو په فراغت دخوښۍ اوښکې دي ، دواړه دصبرتریوې ورې ونې لاندې کښناستو بې له دې چې زه خپله کړې وعده وریاده کړم غربو نیولې غوندې په خبرو شو.

بچیه !ستاټول ټولګیوال او دان ورهلکان چې سږکال فارغیږي زما څلورکلن ملګري دي دهغوی په فراغت خوشحاله یم خو په بېلتون یې ژاړم هغوی به مایوکراچیوان بولي خوزما په زړه کې اوده احساسات اوسپېڅلې جذبه دیوه ساده کراچیوان نه بلکې دیوه خواخوږي انسان ده ستاسې تګ ماپه دې باوري کوي چې هرڅه پای

لري هيله کوم چې له دې ځايه لاړې نو خپل بوډا کاکا دې هېر نکړې ماله تا سره وعده کړې وه چې خپله کيسه به درته کوم دا کيسې مې تراوسه چا ته نه دي کړې خو زه يقين لرم چې ته به زما په خبرو باور وکړې.

بچيه ! نږدې دېرش کاله وړاندې زه هم ستا غوندې زلمي وم د همدې پوهنتون او همدې پوهنځي محصل وم په ټولګي کې مې ترټولو لوړې نمرې اخيستې مو. هغه مهال په يوه ټولګي کې شپېته کسه وو نيمايي هلکان او نيمايي نجونې وې دا پوهنتون اوس جګړو يو څه خراب کړ خو هغه وخت هرڅه ديوه رنګين خوب په څېر ښکلي وو دا ونې او ګل بوټي هغه وخت واړه وو خو ډېر پاک صفا او تازه وو ښځې او نارينه خدمت ګاران به يې لرل هره خوا په دې پارکونو کې ښکلي چمنونه زرغون وو او چوکۍ په کې لګېدلې وې څه به درته وايم هرڅه ښکلي وو بس يوازې زما قسمت خراب وو په درېيم صنف کې وم يوه ورځ استادانو ټولګي ته يوه نوې نجلۍ راوسته ټولو ته يې معرفي کړه.

دا انجيلا ستاسې نوې ټولګيواله ده چې اوس اوس له بهره راغلې پخوا يې پوهنځی په همدې ټولګي کې پرېښی وو اوس يې له سره وايي. هغه به د خپل عمر په څلورويشتم يا پنځه ويشتم پسرلي کې وه.

دا وخت يې د خپلې ربړې په لورشاوخوا وکتل او خبروته يې دوام ورکړ. هغه دومره ښکلې وه چې سترګې يې په ليدو نه مړېدلې د ټولګي له ټولو نجونو سره يې مجلسونه په زړه پورې او خواږه وو خوله هلکانو سره يې کار نه لرلو په درسونو کې هم سمه د بلا لور وه لکه اور ژبې نطاقه چې په څو الفاظو کې يو عالم خبرې ځايوي دې به هم اضافي خبرې نه خوښولې بله دا چې څو بهرني هېوادونه يې هم ليدلي وو.

دا انجيلا په ليدو زما حالت پوره تغيير وکړ که ريښتيا درته ووايم له زړه نه مې خوښه وه له استادانو سره به يې هم په ټولګي اوبهر کې په بې غورۍ بحثونه کول خوزه نه پوهېدم چې هغوی يې ولې دومره خيا ل ساتلو زما د مينې څو پيغامونه يې په ډېره بې غورۍ رد کړل او په سپکو سپورو يې ولمانځلم هغه وخت زه په ليليه کې نه اوسېدم کورمې په ښارکې وو پس له وخت مې دکانداري کوله خو هتله به مې هم انجيلا په خيال کې ګرځېده يوه ورځ مې په کورکې يواوږد ليک ورته وليکه په پخوا ادبياتو اون وو استعارو مې سينګار ګړ.

د هغې له بې غورۍ مې خپل شکايتونه ورته وليکل په اخرکې مې ورته و ليکل که ستا پلار انسان وی نو تا ته به يې مينه درښودلې وه دا خبره که څه هم ښکنځلو ته ورته وه خو دزړه له درده مې وليکله
ليک مې راسره واخيست چې سبا ته يې په يوه ډول ورورسوم هغه وخت په پوهنتون کې د مينې څرګندولو يوه طريقه دا وه چې په لاره کې به يې نجلۍ ته ليک وغورځولو او نجلۍ به اوچت کړ ما هم دا طريقه غوره وبلله ځکه د دې لارې د بل چا د خبرېدو وېره نه وه سبا ورځ موقع په لاس رانغله ليک مې په جيب کې وو دويمه ورځ يوه ټولګيوال راته وويل چې انجيلا هرسهار يو ځل د پوهنتون رياست ته ځي او بيا ټولګي ته د درس لپاره حاضرېږي زه هم بله ورځ سهار د پوهنتون د رياست مخې ته لاړم خو انجيلا ريښتيا هم زما له ورسېدو وړاندې رياست ته لاړه زړه مې دربا کوله ليک مې په لاس کې نيولی وو نږدې نيم ساعت وروسته انجيلا په ناز نخرو له رياسته راووته ليک مې له دروازې نه لاندې په زينه کې ورته ګذار کړ خو انجيلا په همدې وخت کې پښه نيولې شوه چې ناڅاپه د پوهنتون رئيس له دروازې راووت او په انجيلا يې غږ کړ.
لورې لړتم شه جوړه به ځو.

د رئيس په لاس کې ښکلی د ډيپلومات بکس وو په ګړنديو قدمونو له انجيلا رامخکې شو دويمې زينې ته چې رسېده په زينه کې يې په يوه پراته کاغذي پاکټ سترګې ولګېدې ليک يې راوچت کړ بې له دې چې څه ووايي خپلو عينکو ته يې نږدې کړ زما په سترګو توره شپه شوه له هغې ځايه مې پښې سپکې کړې دوې ورځې له وېرې پوهنځي ته نه راتلم زه ترهمغې ورځې په دې نه پوهېدم چې انجيلا ولې هره ورځ ټولګي ته له راتلو وړاندې د پوهنتون رياست ته ځي او رئيس يې څه کېږي درېيمه ورځ د پوهنتون انګړ ته ننوم داخل شوی چې د دروازې

ساتونکو لاس نیولی ریاست ته بوتلم هغه څه چې ریئس او استادانو راته وویل اوس په خوله نه راځي ریئس ته دسپکاوي په توریې په زورله پوهنتونه وشړلم پولیسو هم ځوورځي ښه ودبولم اود وهلو زده کړه یې راباندې وکړه دا.دومره بده خبره نه وه خو ریس د حاکم مهم غړی وو.

پوهنتون رانه پاتې شو ډېره موده په عصبي تکلیفونو اخته وم دهرانسان لومړۍ مینه نه هېریدونکې ده هېرول یې بیاد هغه د واکه وتلي وي چې لږجوړشوم بیاترننه زه یم او اربړۍ اودپو هنتون انګړ اوس نه هغه استادان شته نه زده کوونکي خوزه بیاهم له دې پوهنتون سره مینه لرم د انجیلا یادونه مې اوس هم سوزوي.

دعبد ل کاکا ستونی له سلګیو ډک شو زه هم دملګروسره د ورستیو شپېو د تېرولو لپاره پاڅېد م ۱۳۸۷\۹\۲۱

ننګرهارپوهنتون

بې وطنه

نورنوزموږ زاریو او ټینګار هېڅ ځای نه نیوه پولیسودمها جرودکمپ مشرته دوه ورځې وخت ورکړی وو چې کمپ خوشي کړي اونورنو خپل وطن ته ستانه شي که نه دریمه ورځ سهاربه یې جونګړې له کالیوسره یوځای په بلډوزرونو ونړوي پلارمې هم د نورو ورځوپه خلاف ډېر خواشینی وو. دمابنا م له ډوډۍ وروسته مې مورجانې ته په دې قناعت ورکړچې پردی کټ ترنیموشپووي که نن نه وي نوسبابه خامخاپولیسو دغه کورونه ورانول خپل کلي کورته به لاړشو اووراني ځمکې به له سره اباد کړو دلته هسې هم چند ان دانساناتوزنده ګي نه لرو بس یوازې ژوندي پاتې یو اودجګرووېره راسره نه شته.

مورمې سوړاوسېلی وکړاوماته یې وکتل

سړیه ددوی تالیم مالیم به څنګه کېږي خدا ی خبر هلته به وشي اوکنه ؟ هسې زماغوندې بې سواده پاتې نه شي.

موربه مې پلارته سړی ویلو اوډېرخله به ماته پدې خندا راغله خونن خندامندانه وه زه هم وېرې اوذهني کشمکشونولاندې کړی وم.پلارمې دورته ډډ ه ووهله اودتیلي څراغ په رڼاکې یې ماته وکتل:

بچیه !اوس په ښه بد پوهېږې دومره څه دې زده کړې چې یوماموزمیت وکړی شې

سباته چې لاړې دمکتب نه دې کاروبارخلاص کړه نورنو بایدپه یوه بلـه تمه پاتې نه شوځومره زرچې داوطن پرېږدو ښه به وي.

پلارمې ستړی وو اودمورمې هسې فکرخراب وو زه هم دې فکرونو په مخه کړی وم چې څنګه به هغه ټاټوبی هېرکړم چې خاپوړې مې په کې کړې دې همزولي اوملګري په کې لرم په خاورو کې مې یې لوبې کړې ښوونځی مې په کې لوستی دا راته ترټولو سخته خبره وه چې دومره زر هر څه هېر کړم خو د دې سره سره دښارپه کوڅو او ښوونځیو کې خلکو دمهاجرمهاجراوبې وطنه ناري راپسې وهلې او ځان راته ددې ټولو سره ناآشناښکارېده

په همدې فکرونو اودیوه نالیدلي کلي په لوردستومانه سفر خیالونو دخوب څپه راباندې راوسته اوپه پردي هېوادکې دخپل اولس کلن ژوند ټول یادونه زماپه ذهن کې دفلم دصحنې په څېروګرځېدل

***

سهاروختي له چای خوړلو وړاندې دښوونځي په لوري لاړم دکان ته په رسېدو مې پلارراباندې غږ کړ والکه ! نن دې ټول کارونه خلاص کړه چې دکورپنډ ې تړو نورنوهغه هم ددکان په کارون مصروف شو اوزه دښوونځي په لورپه نهیلي زړه روان شوم دښوونځي له دروازې نه وم ننوتلی چې دپولیسو ګاډی ودرېده اوراضیه تري راښکته شوه هغه زماټولګیواله وه پلارېې دپولیسوغټ افسر وو راضیه به دڅوارلسو پنځلسوکالو وه خو ماغوندې هلکان ورسر ه دماشومانوغوندې ښکارېدل هغه هم ښکلې وه اوهم یې په درس کې په ټول ټولګي کې سیال نه وو

که څه هم زموږ ښوونځی د ډېروشتمنو کسانو لپاره نه وو خو پلارېې ددې لپاره دلته راوستې وه چې یو ورته ښوونځی نږدې وو او بل دا چې په ښو نومرو فارغه شي

راضیې په تېرو څوکلونو کې زما سره ډېر بد چلند کاوه مهاجر او غبی به یې بللم که هغه مې د زړه نه نه خوښېدی نه کله به مې یې هم داکنځلې اوله سپکاوي ډک الفاظ نه وو زغملي خو ښکلایی زه په هرڅه ړوند کړی وم همدغه ویرې چې بیا به راته ښکنځل وکړي زما له لپاره دهغې دمینې اظهار گران کړی وو

زمالیدو یوه شېبه تم شوه اوله مسخرو او ټوکو په ډکه لهجه یې راباندې غږ کړ

نهاجره !چې په کورکې مو چای مای نه پیدا کېږي چې دومره وختي راغلې ...نه جي غلطه شوم پروپیسران خو تل خپلو دند و ته وختي حاضري ورکوي هسې نه چې کومه زمه واري وربا ندې راشي که سنگه ؟

زما زړه له درده وپړسېده په سترگو کې مې اوښکې راډنډ شوې او ځا ن راته دیوه بې ضرورته انسا ن په څېر ښکاره شو نور نه هغه ماته یوه ښکلې نجلۍ نه ښکارېده هغې په تېر وڅوکلونو کې هر ساعت ما او یو څو نورو مهاجروته دخپلو ملگرو په بدرگه داډول خبرې کولې خو موږ به په عاجزۍ په غوږونو کې مالوچ منډلي وو او په یوه پردي هېواد کې مود خپلې بې وسۍ ننداره کوله

زما دنورو مهاجرو ملگرو کډې چې لاړې بیانو زه دهغوی لپاره د ساعتېرۍ یوه ښه لوبه وم په ژړغوني اوله تاثره په ډک اوازمې ورباندې غږ کړ

راضې نورنو بس دې سبا که نه وي نو بل سبا ستاسې له ملکه دتل لپاره ځم دا ښوونځی به یوازې تاته پرېږدم یوازې نن ورځ اجازه راکړه چې خپل اسناد له ادارې څخه ترلاسه کړم

دراضیې په رنگ کې نا څاپي بدلون راغی ځا ی په ځای حیرانه پاتې ودرېده خوزه مخامخ ادارې ته لاړم خپله عریضه مې ورکړه او په انتظار کښیناستم د ادارې له لویې کړکۍ ته مې کتل چې ټول زده کوونکي له لین وروسته ټولگیو ته روان شول خو راضیه وړاندې ادارې ته مخامخ ترونې لاندې حیرانه ولاړه وه اوله سترگویې مړې اوښکې رواني وې په څو ساعتونو کې کارخلاص شو له مدیرصیب او نورو ښوونکو سره مې خدای پاماني وکړه مخامخ خپل ټولگي ته دخدا ی پامانۍ لپاره روان شوم خو راضیه لاهم دښوونځي په انگړکې ترونې لاندې ولاړه وه اوزه یې د سترگوله کونجونو څارلم کله چې ټولگي ته ننوتم دا هم راپسې راغله له ښوونکي او ټولو ټولگیوالو سره مې مخه ښه وکړه راضیه هم په خپله څوکۍ ناسته وه دښوونکي په ځای یې له حسرته ډکې سترگې په ماکې خښې کړې وې

کله چې له ټولگي وتم نو د ټولو په سترگو کې حتې دهغو هم چې زه یې مهاجر او بې وطنه بللم اوښکې وځلېدې له وره مې چې دباندې قدم کېښود بې اختیاره مې دراضې غږ غوږونو ته ورسېد

حمید جانه !کډه مو څه وخت ځي ؟

داغږ دومره بې اختیاره دهغې له خولې ووت چې نه یوازې مابلکه ټولو ناستو زده کوونکو په حیرانۍ سترگې وروا ړولې دراضیې په څیره کې د پرېشانۍ او اضطر اب نښې له ورایه څرگندې وې بله دا چې دالومړی ځل وو چې ما یې له خولې نه په دومره ناز دمهاجریا بې وطنه په ځای خپل نوم اورېده ځان مې ناگاره کړ او په خپله مخه روان شوم

دویمه ورځ سهار مها ل زموږ کډې په یوډول بهرنیو لاریو کې چې ټولې په یورنگ وې او په ترپالونویې سرې ټاپې پرې لگېدلې وې بارشوې او د پولیسو د گوا ښ سره سم بلډوزرونه راورسېد ل د کمپ له دروازې چې وتم دلارۍ له پاسه مې راو کتل لاندې راضیه په دروازه کې ولاړه وه د پلاستیکي گلونو او څونورې کڅوړې یې په لاس کې وې او په حسرت نیولې څېره یې له ساتونکو کمپ ته د ننو تلو اجازه غوښته خو زموږ د کډې لارۍ په ډېره بیړه روانه شوه دلومړي ځل لپاره مې حس کړه چې هغې نوردا هېرکړي چې زه یو مها جر او بې وطنه یم

شهزاده

پاچاپه خپله زرینه چوکۍ کې ځان تاوو کړ د ملکې خواته یې ناڅاپي سترګې وروا ړولې چې دغاړې په هاریې ګوتې وهلې او په څېره کې یې د ژور خفګان نښې له ورایه بربېښېدې خو پاچاپېرته دربارته وکتل او وویناته یې دوام ورکړ

ښاغلو !دلښکراعلی سرلښکر لاهم نه دی راغلی خو زما خبره په غوړو اورئ زما پلار معظم ټولواک دې خدای وبښي د ننګ او غیرت په دې ډول خبرو او معاملو کې یې چاته دومره د خبرو او مشورو موقع نه ورکوله هغه هرڅه په توره فیصله کول او یوازې د مېړنیو قدرورسره وو خو کله چې هغه له خپل مرګ یو ساعت وړاندې د دغه هېواد د پاچاهۍ تاج زما په سر کېښود نو یوه خبره یې راته دوروستي وصیت په ډول وکړه هغه دا چې له دربارسره به په هره جګړه او جشن کې مشوره کوم که ماته مې خپل پلار دغه وصیت هم نه وی کړی نو ما به په داسې ورځو کې لکه نن چې زموږ سرلوړی ولس ورسره مخ دی له تاسې سره مشوره کوله خو زه نه پوهېږم چې سرلښکر صیب له مانه په څه خبره دومره خفه دی چې تراوسه دربارته نه دی حاضرشوی

ښاغلو !نن هغه ورځ نه ده چې تاسې په داروښاد معظم ټولواک په ژوند د خپلو دښمنانو د ځپلو لپاره په خپله خوښه د جګړو ډګرونو ته روان وی نن زموږ دښمن موږته ګوابښ کړی هغوی فکرکړی چې د معظم ټولواک په مړینه زموږ پاچاهي کمزورې شوې او دوی فکرکوي چې د خپلو تېروماتو جبران به وکړي

په دربارکې ناڅاپي چیغې شوې

موږ د خپل ځوان شهزاده په مشرۍ د خپل سرا بښودلو ته له همدا اوس نه تیاریو موږ به د خپل دښمن د پاچاهۍ تخت د خپل ځوان ټولواک په پښو کې خاورې کړو

ژوندی دې وي زموږ شهزاده !

ژوندی دې وي زموږ شهزاره !

پاچایو ځل بیا د لاس په اشاره هغوی غلي کړل خو یو سرتېری لا هم ولاړ وو

ښاغلو !شوراو زوږ نه ته حاجت زموږ هېواد او پاچا هي په خطرکې ده هغه خاوره چې تراوسه د دښمن په پښو نه ده لګېدلې دښمن یې دلاندې کولو نیت کړی خو زه وایم چې دغه ویاړلې خاوره به زموږ سرتېري په خپلو سرونو وساتي

ولاړ سرتېري لاس او چت کړ او د خبرو اجازه یې وغوښته په ادب یې خبرې پیل کړې

ښاغلی ټولواک !داځل به جګړې ته یوازې سرتېري نه بلکې ټول اولس به روان وي زه د سرلښکرساتونکی یم هغه بهر دلښکرلیکې معاینه کوي اودتیارسۍ قومانده ورکوي ډېرزربه ستاسې په حضورمشرف شي

سرتېري سلامي وکړه اوپه خپل ځای کښیناست دملکې نه نیولې ددربارترهر وزیر پورې په ټولو دخفګان سیوری خپورووپاچادجګړې په اړه خبرې کولې چې یو سرتېری له سلامۍ اورسمي ادابو وروسته راننوت او غږیې وکړ

ښاغلی عالم پنا ه دې ژوندی وي دقدرمن سرلښکر ستاسې په حضورکې دمشرف کېدواجازه غواړي

پاچاپه لوړاواز ځواب ورکړ

احمقه !دهغه په مخ چاددربار دروازې تړلې دي زریې راوله ډېره وخته دهغه په انتظاریم اوس په له خیره وروستۍ پرېکړه کوو

ټولو ددربار دزرینې دروازې په لوري وکتل دروازه خلاصه شوه یو دپاخه عمرخاوند چې لوړقد ،اوږده ږیره ،اوږده بانه یې لرل سرترپښوپه زغره کې پټ وو راننوت په مخ اولاسونویې دپخوانوزخمونو نښونښودله چې دځوانۍ عمریې ټول په سختوجګړوکې تېرکړی دی ټولوته یې سلامي وکړه اوبیامخامخ دپاچااوملکې خواته ورغی په ملاخم شو بیادوه درۍ ګامه شاته په ادب ودرېد.

صیب دلښکرپه نظم بوخت وم وبښی چې په وخت ستاسې په حضورمشرف نه شوم

پاچا اوملکې دواړودلښکرمشرته وکتل پاچا پوښتنه وکړه

هغوی به کله روانېږي ؟هروخت چې یومناسب قومندان ورته پیداشي

پاچاحیران شو اوله خپلې زرینې چوکۍ راپاځېد

داڅه وایې ستانه به مناسب سرتېری زموږ په پاچاهۍ کې چیرته وي ؟ته هغه څوک یې چې زماپلاردغه پاچاهۍ تاج زماپه سرا ښېی خوتوره یې تاته درکړې داتوره تاته هسې نه دته درکړل شو ې ته چې کوموجګړوته تللی یې نوموږخپل بر ی یقینې ګڼلی

دلښکرقومندان یې خبره ورپرې کړه

زه غواړم چې داځل دې دلښکرمشري ستاسې نازولی شهزاده وکړي ستامشرزوی اوس دادې پنځه ویشت کلن دی ددې جګړې لارښوونه باید هغه وکړي زه حاضریم چې دیوه عادي سرتېري په بڼه دهغه ترمشرۍ لاندې وجنګېږم

دپاچاپه څېره کې دپرېشانۍ اوخفګان نښې لازیاتې شوې څوقدمه وړاندې راغی اودسرلښکرپه اوږه یې لاس کېښود

ښاغلیهِ !ته زموږدپاچا هۍ توره یې تاسره داخبرې ښې نه دي ته یوازینی کس یې چې په دربارکې دې هره خبره اوربدل کېږي خوددې سره سره په دربارکې داخبره خپرېږي چې ته زمانه خفه یې ؟

سرلښکرمخ ددربارخواته راوګرځولواوپه خبروشو زه یو سرتېری یم دسرتېرودعمل اوازموینت ځای دجګړې ډګروي نه چې ددربارپه قالینوودریږېږي اود طوطي غوندې خبرې وکړي

ښاغلوِ !زه دخپل زړه خبره غوڅه کوم دتېرودوومیاشتو راهیسې زموږدپاچاهۍ شهزاده نه معلومېږي په لښکردهغه په اړه دووخبروزوراخیستی یوداچې هغه معظم پاچاپه دې توروژلی چې دهغه په وړاندې دپاچاهۍ دعوه ونه کړي بله داچې ټولواک صیب غواړي هغه زموږنه پټ وساتي هغه دجګړې له میدانونو ،توروا و مرګونو لرې یو نازولی ځوان رالوی کړي اوڅه ضرورته ونه رسېږي حا ل داچې هغه په دې هرڅه پوهېږي معظم ټولواک بایدزموږ دپاچا هۍ دنورو ټولواکانو په څېر دشهزاده ګانو او په زړونوکې دنازاونخرو په ځای دجګړې ،سپا هیتوب ، غیرت ،قربانۍ اومرګ کیسې پرېږدي

موږ خپل تاریخ یوازې د همدغه ځانګړتیاوو په اساس له نورو پاچاهیو پېل کړي یو او ملت مو په سرلوړۍ ژوندکوي که معظم ټولواک زموږ د پاچا هۍ شهزاده له همدې وېرې وژلی وي نوزه دداسې پاچاهانو لپاره دتورې اوچتول څه چې دجګړې په وړاندې یوقدم هم ګناه بولم که شهزاده ژوندی وي نوزموږدلښکرمشري دې ضرورورسپارل شي ماته دجګړې له ډګره دسر تېرور وزل ډېر ضروري دي ښاغلی شهزاده مادوه میاشتې وړاندې دخدای ښېلي مشر ټولواک په وخت کې دجګړې په لومړیو لیکو کې لیده هغه مهال چې دلښکر مشري زموږ داوسني ټولواک صیب په غاړه وه په هغه جګړه کې زموږ دریمه برخه سر تېري ووژل شول خو بری مو ترلاسه کړ ما دجګړې ټول مړي وکتل چې خپل ملګري کو چنی شهزاده پکې وګورم خو هغه په مړوکې نه وو راته معلومه شوه چې بېرته راغلی دی خو......

پاچا دخبرو بس کولو اشاره ورته وکړه او دربارته یې وکتل ټولو وزیرانو په چوکیو کې خپل اړخونه بدلول او خولې یې له حیرانۍ وازې نیولې وې

ښاغلو ! اوس ددې وخت نه دی چې په دې وړو وړو خبروبحثونه وکړو که زموږ دپاچا هۍ دتېرو بریو تاج دلښکر دسر قومندان صیب په سرنه وی نو نن به بې سر دتل لپاره له تنې مخه ښه کوله دا لومړی ځل دی چې په یوه پاچادخپل بچي دوژلوتورلګول کېږي خوکه سباته زموږلښکر ددښمن ترښاراوزندانه ورسېږي نودلښکرښاغلی مشربه بیا په خپلو خبرو پښېمانه وي

پاچا سرلښکرته وکتل اوارام په څوکۍ کښېناست خو سرلښکربیا خپلو خبروته دوام ورکړ

زه ستاسې یو سرتېری یم زه هغه کس یم چې دوه میاشتې وړاندې مې ددښمن سره په جګړه خپل درې واړه زلمي زامن دسلګواوځنکدن په حالت کې په وینو لړند پرېښودل اوددښمن اسونویې جسدونه له پېژند ګلوۍ ویستل هغوی درې واړه زمادزړه ټوټې او دشهزاده ټولګیوال وونن دهغوی نوم نښان نه شته اونه یې ددې ځمکې په مخ دمزارپه نامه څه موجوددي زه له معظم پاچانه داپوښتنه کوم چې زمادغه درې نوم ورکې زامن اوددې پاچاهۍ یوشهزاده دکومو ځانګړتیاووپه اساس سره بېلېږي

ښاغلو !ماکومه کوستاخي نه ده کړې مایوازې هغه له حقیقت نه پرده پورته کړه چې ددربارمشران یې دخپلو مقامونود ساتلولپاره نه شي ویلی زه یوازې داوېل غواړم چې په دې دربارکې بایدیوشهزاده اودلښکرعادي سرتېری هېڅ فرق ونه لري چې داپه تېروزمانوکې زموږ دپاچاهۍ دپاتې کېدویورازوو معظم ټولواک ! که زموږ شهزاده ګان همداسې په ناز اونعمتونو کې دجګړې له ډګره لرې دشاهي ماڼۍ په ښېونو اودمرمرینو ماڼیوپه پالنګونوکې رالوی شي نوداسې و

ګڼه چې سرله اوسه زموږدشاهي ماڼۍ دبنسټ ډبرې په وتوشوې او تاریخ........

سرلښکرلاخبرې نه وې خلاصې کړې چې ددربارد روازه خلاصه شوه یولوړرتبه سرتېری دپاچا خواته په ساه نیولي اندازیې دپاچامخې ته خبرې په ورخطااندازخبرې پیل کړې

صیب ددښمن لښکرزموږدسرحد یوکیلومترۍ ته رارسېدلی اوپه ډېرې تېزۍ سره زموږ دې خواته راروان دی که سرله اوسه یې مخه ته وررروان نه شو نوزموږ له سرحده به راداخل شي اوزموږ پاکه خاوره به په خپلو قدمونوناولې کړي

په دربارکې شورجوړشوټول پا څېدل سرلښکر دملکې اوپاچالاسونه ښکل کړل اوبې له څه خبروله درباره په منډه ووت.

* * *

دپاچا هۍ په سرحدکې له دولس ساعته سخې جګړې نه وروسته ددښمن لیکې کډې وډې شوې او سرلښکر یې د پاچا هۍ د سرلښکر د یوغیشي ښکارشو هره خوا ددښمن دسرتېرو امبارونه جوړوو هره خوا ویرونه

او کړیږي او رېدل کېدي نو رنو د پاچاهۍ سرتېروته یو ازي د دښمن تعقیبول ورپاتې وو ، تو له شپه په ښار کې نښتې را ونې وې د دښمنانو پاچا او ملکه هم په تیاروکې په تېښته بریالي شول د سهار دلمرراختو سره دلښکرمشر د پاچاهۍ بیرغونه دښار په ټولو لوړ زبرجونو ورپول بیا په اس سپورشو او دزندان دروازه یې ماته کړه دزندان نیمایي برخه هم دده دلښکر هغه سرتېري وو چې د تېروجګړو په مهال د ښمن نیولي وو ، سرلښکرته ټولوزند انیانو په خوښۍ غاړې ورکولې او خولې یې له خوښۍ و ازې پاتې وې سرلښکرد زندان دیوې ښکلې وړې کوټې قفل مات کړاو دروازه یې خلاصه کړه دپېلوځې په تته رڼاکې یې په یوه بندې سترګې ولګېدې چې په لاس او پښوکې یې زولنې وې، سریې ځوړند اچولی وو ، سرلښکرد هغه سرله زنګون رااوچت کړبندي چې په مخ او لاسونو یې دزخمونو نښې وې ده ته مخامخ وکتل د سرلښکرخوله له حیرانۍ و ازه پاتې شوه ،توره او خنجریې له لاسه پرېوتل او بندي یې په غېږکې ټینګ کړ

زماشهزاده ! زمادزړه سره !زمریه !زمافکرونه غلط وومافکرکاوه چې ته به مو ړ نه پټ د پاچاهۍ په ماڼۍ کې دعیش او خوښۍ ژوند تېروې ماوېښه ژوندۍ دې وې زموږ معظم ټولواک ،راځه ته نوربندي نه یې راځه ښاغلیه !چې ددغه ستربري زېرۍ خپل دربارته کړه یو سو د سرلښکرله سترګواوښکې راماتې شوې او دشهزاده دزولنو په ماتولو بوخت شو.

۱۳۸۸\۲\۱۶

ورو ستی فصل

په خپل ورځني مهال وېش کې یې د شپې یوه او ږده برخه د خپل نوي داستان دځینو برخو لیکلو ته ځانګړې کړې وه.

هغه به چې ماښام ناوخته دورځپاڼې له دفتره کورته راغی نو دورځنیو تو دو پېښو او خبرونو لیکلو به یې زهن دومره خوړلی وو چې د کورنۍ دغړوسره به یې هم په ورین تندي خبرې نه کولې دډوډۍ تروخته به یې په یوه اوبله ځا ن بوخت ساتلو په زهن کې به یې لاهم ورځنۍ پېښې او خبرونه روان وو.

هغه به په همدې ځوانۍ اومجرد ژوند کې دومره فکري او خاموش وو چې ډېر د پاخه عمراوسپین ږیري کسا ن هم داسې نه وي خوکله یې چې په ورځپاڼه کې خپل پرلپسې داستا ن پیل کړنو طبعه یې ترپخوا هم ناارامه شوه او دیوه ناکا م مین په څېر به یې چرتونه وهل ورو وروېې د کورنۍ غړې هم ورسره بلد شول او هغه یې په دې اړه سپیناوي ته نه مجبورولو له ډوډۍ خوړلوو روسته به سیخ خپلې کوټې ته ننوت وربه یې ځا ن پسې بند کړ او دداستان په لیکلو به بوخت شو ډېرې پاڼې به یې توري کړې خو چې دلوستلووروسته به یې خوښې نه شوې ټولې به یې څیرې کړې اولیکنه به یې له سره دخوښۍ په څرګندولو پیل کړه ترهغه به په لیکنه بوخت وو چې دخپل داستان له اتلانو سره به په خپله په خوب کې روان شو له هغوسره به یې خبرې پیل کړې هریوه به ورته چیغې وهلې چې داستان یې زرخلاص کړي ډېروبه ګیله ترې کوله چې ولې یې کېسې دښارزرګونو خلکوته رسولې.

سهاربه چې لیکوا ل دخوبه راپا څېده نوګڼې پاڼې به تربنه لاندې پرتې وې نن ماښا م یې دورځپاڼې دمدیرنه اجازه وغوښته او ورته ویې ویل چې دداستان وروستی فصل لیکي هغه دخپل دې داستا ن په سبب دورځپاڼې په مدیردومره ګران وو چې هرغوښتنه یې منله نوځکه خویې نن هم اجازه ورکړه چې دداستان وروستی فصل بشپړ کړي.

په لارويې په ذ هن کې بېلابېل فکرونه ګرځېدل هغه مجبوروو چې نن شپه دداستا ن اتل ووژني هغه کس چې دتېريوه کا ل نه راپه دېخوا د هغه دنيموشپو ملګرى وو اودزړه کېسې يې ورسره کولې په وروستي فصل کې دداړه مارانوله خوادداستا ن شريف اتل له ټولو ملګروسره وژل کېدولو.

هغه له ځان سره فکرکاوه لکه په ريښتيا چې بيګاته قتل کوي ځا ن ورته يو قاتل ښکارېده هغه دداستان په پيل کې دمقدمې په ډول ليکلي وو چې دايو ريښتنى داستا ن دى خودايوازې د ه ته معلومه وه چې په څومره مهارت يې په يوه خيالي داستان دورځپاڼې له مسئول مديرنه نيولې ترهرعادي لوستونکي تېرايستلي دي.

دداستا ن اتل ورته دومره ګران شوى وو چې اوس ورته دوروستي فصل ليکل له حد ه سخت وو ځکه چې په دغه فصل کې يې بايد هغه وژلى وى.

د شپې ناوخته يې دکوټې ورپه ځان پسې بند کړ په سپينو پاڼويې ځوځله قلم وخوځولو خوداتل دمرګ صحنې ته به چې ورلنډ شو بيابه يې زړه درد وکړ دبدماشانودډلې پياوړى قاتل به چې داتل ځېره دتومانچې په دوربين کې راوسته نودهغه قلم به ځاى په ځاى په پاڼه مېخ شو شاپه تخته به اوږود وغځېد اوپه ګوتوبه يې لړزه راغله له ځان سره به يې په لوړ اواز خبرې پيل کړې.

دهغه په ځاى زه دوژلوو ړيم مادرورځپاڼې ټول لوستونکي ددروغو په يوه خيالي داستان وژړول نوربايد هغوى ته حقيقت ووايم اوښتنه ترې وغواړم زه نشم کولى هغه بې ګناه ووژنم يوازې ددروغو ګناه مې بس ده نه غواړم يو قاتل شم.

بيا په ځاى کې راکښناست ګوتوا وقلم يې له پاڼوبل خوا زورکاوه له مجبوريته يې قلم په سرپوښ کې بند کړ دداستان لوستل يې يو ځل بيا له سره پيل کړل نيمه شپه کېده چې ټولې پاڼې يې ولوستلې اودوروستي فصل سپينې پاڼې ته راورسېد زړه يې دداستان په ليکلوله پښيمانۍ ډک وو هغه نن شپه مجبوروو چې دداستان وروستى فصل وليکي اودداستان اتل له خپلو ټولو ملګروسره ووژني خودقتل خبره به يې په زړه دغشي په څېرولګېده.

په سترګويې تپه تياره شوه بيايې دکوټې دېوالونوته وکتل اوچېغې يې کړې.

زه قاتل نه يم !هغه هيڅ ګناه نه لري دداستان وروستي فصل ته رسېدلى يم لاهم نه پوهېږم چې داستان مې کوميډي دى که تراژېدي نه....نه داهرڅه لاهم زما په واک کې دي بايد خپله دداستان وروستى فصل شم.

قلم يې راواخيست بې اختياره يې په ليکلوبوخت شو په څوشېبو کې يې شپږ اوه پاڼې تورې کړې په تندي يې په يخه هواکې دلومړي ځل لپاره خولې راماتې شوې دداستان وروستي فصل ته يې دپاى ټکى کېښود نيته يې وليکله اوپه بيړه اوچت شوله مخامخ المارۍ نه يې يوه نوې تمانچه راواخيسته اوخپل تندي ته يې برابره کړه په کوټه کې له يوه درانه اوازسره ليکوال دوروستي فصل په پاڼو پرمخې راوغورځېده.

دورځپاڼې لوستونکي سباورځ دورځپاڼې ترلاسه کولو په انتظاروو اوکله يې چې دداستان دوروستي فصل لپاره دورځپاڼې پاڼې واړولې نوپه ځاى يې دليکوال تصويراوناڅاپي مړينې خبردوروستي فصل په نوم خپاره شوي وو.

۱۳۸۸\۱\ ۱۵

زنداني

که دا زېرى ډېرنه لس کاله وړاندې پرېږ شوى واى نو شايد چې د زندان نه له وتلو وړاندې به يې له ډېرې خوښۍ ساه ورکړې وه خو اوس چې د ولسشمر د فرمان سره سم د هغه د زندان د ېرش کلن ژوند پاى ته ورسېد نو دده لپاره کومه نوې او په زړه پورې خبره نه وه.

ادم خان اوس هغه پخوانى ادم خا ن نه وو چې هره شېبه به يې کور او بچيانو په ياد له سترګو اوښکې روانې وې هغه اوس دا بيخي هېرکړي وو چې هغه يو وخت د يوې شتمنې کورنۍ غړى وو او د ښه ژوند خاوند وو له زندان او دغه تکې تورې کوټې سره يې دومره عادت اخيستى وو چې نور نو د ازاد ژوند خيال هم ورسره نه وو له زندانه ورته وتل داسې ښکارېدل لکه څوک چې له خپلې معشوقې نه جدا کېږي ،د ېرش کاله چې يو څوک له خپلې کورنۍ او خپلوانو ورک شي او د هغه غوندې په زندان کې عمر تېر کړي نو د هغه زړه به خامخا د دردونو په کرونده بدلېږي

ولسمشر به خداى خبر د کومې خوښۍ په وياړ د غه مجرمين معافي کړي وو کنه هسې خو اخترونه پخوا هم تېرېدل خو دا د ادم خا ن غوندې زندانيانو ته يې رښتيا هم کار کتلى وو

ادم خان لا په دغه ذهني کشمکش کې وو چې يوه سرتېري دروازه ورخلاصه کړه يوه جوړه جامې يې په مخ کې ورته وغورځولې او په خنداڼو له لهجه يې ورته زياته کړه:

ـ پاڅه خېرنه !اوس دې لکه چې کور ته زړه نه کېږي ادم خان په رډورډو سترګو سرتېري او بيا جامو ته وکتل خو هغه ورته بيا يو قدم راوړاندې شو .

هسې ولسمشر په تاسې مردار خور و مهربانه شو پاڅه په نيم ساعت کې جامې بدلې کړه کوټې ته بل زنداني راځي کور او خپلوا ن به لرې، کنه بيا پخواني يادونه در ته تازه کوم د پخوانو يادونو په اورېدو سر ه ادم خان په ځاى کې رانېغ شو

ـ ځم صيب ځم .....هسې پښې مې لړېدر د کوي !

* * *

په کلي کې سهار وختي شورما شور وو هرچا د اختر لپاره تيارى نيوله د قربانۍ مالونو په هرانګړ او مال ځاى کې بغارې وهلې د جومات ملا صيب په لاسپيکر کې وينا کوله او خلک يې ښو کارونو او د قربانۍ فضليت او يو د بل سره پخلاينې ته رابلل په همدې شېبو کې يو ډنګر وچ کلک انسان چې لويه خېرنه ږيره او زېړرنګ يې لرلو او د چرسي غوندې ښکارېده کلي ته ورننوت له شانه يوه ډله شوخ ماشوما ن ورپسې وو او د لېوني لېوني نارې يې پسې وهلې.

ادم خان په دې د ېرشو کلونو کې هرڅه هېر کړي وو خود خپل کلي نوم يې نه وو هېرکړى په ښار کې يې هم خپل پخوانى کور پيدا کړ خو پيره دار ورته وويل چې د کور مالکان ټول د اختر لپاره کلي ته تللي دي

ديوه لوکس او ښکلي کور دروازه يې ټک ټک کړه په لومړي ځل يې په زړه کې سبک پيدا شو زړه يې درزا پيل کړه د خپلې کورنۍ د د ېرشو کلونو پخواني يادونه يې په ذهن کې وګرځېدل په سترګو کې يې اوښکې راماتې شوې د دروازې د دويم ټک ټک سره دا نګړنه د چاد پښو ښکالو اواز راغى او بې له ځنډه دروازه خلاصه شوه يوه شل کلن ځوان ادم خان ته په کرکجن نظر وکتل او په غوصه يې خبر ې پيل کړې

مردار خوره ولې زنګ نه وهې چې د دروازې رنګونه الوزوې نن ورځ د سوال او سوالګرۍ نه ده چې ته دلته ولاړ يې و ام ځه د دې ځايه ورک شه که نه د پسه په ځاى به دې قرباني کړم

ادم خان يو قدم وروړاندې شو په شمېرلو الفاظو يې خبرې پيل کړې:

وه ځوانه !ته زما خپل یې زه سوالګر نه یم خپل کور ته راغلی یم ځوان و خندل او زیاته یې کړه واه وا پکه دا دې لابله سپکه او س دکور دعوه هم کوې وا م ځه په جومات کې کېښنه چای هم وڅښه او خلک به پیسې هم درکړي ځه له دې ځایه دې دابده ښېره دې ورکه کړه چې زمونږ ماشومان به وو برو ې !

په سترګو کې د اوښکو بهیر رامات شو او د ځوان په اوږه یې لاس ونه کېښود ل

بچوزه سوالګر نه یم ادم خان نه یم خپل کور ته راغلی یم ځوان یو قدم تر ې شا ته شو او په شونډو یې قهر جنه موسکا روغو ړېده.

ځه خبر نه د دې ځایه ورک شه زما ادم خان لالا خو یې د ېرش کاله وړاندې شهید کړ یا زه دومره جاهل یم چې خپل ورورونه پېژنم په ټېلو ټېلو یې له دروازې نه لرې کړ او دروازه یې بنده کړه.

زړه یې د کانړي په څېر کلک شو بېرته په راغلي لار روان شو د خپل کشرورور عظم خا ن خبرو یې په ذهن کې شور جوړ کړی وو پر لپسې تندیکونه یې خوړل لس پنځلس ګامه نه وو تللی چې له یوه تندیک سره په ځمکه راولوېد او له خولې یې سور رنګه وینې داره وکړه.

کتیبه لیکونکی

هر سهار به چې د پوهنتون په لور روان شوم نو ضرور به مې په لاره کې د هغه ځوان کتیبه لیکونکي پوښتنه کوله او ځوشبې به یې په وا ړه کې دکان کې ورسره تم کېدلم.

دهغه په کوچني دکان کې به د مرمرینو ډبرو سپین ګرد خور وو خوله او پزه به یې په دستما ل تړلې وو اوزه به یې هم په خبرو سم نه پوهېدم خو تر ټولو په زړه پورې راته هغه بیتونه وو چې د نوو قبرونو لپاره به یې په نوو کتیبو لیکلي وو او هرلاروي به له دکانه بهر ورته بوخل خامخا کتل.

دیو څو بیتونو په لوستلو به مې دغه نړۍ په سترګو کې تته شوه هرڅه به راته پیکه ښکارېدل په کتیبو ټول لیکل شوي بیتونه دومره دردونکي وو چې یوه شیبه هم تر ې زړه نه صبرېده د دنیا د بدرنګۍ او د اخرت ښکلا ټولې خبرې پکې بیان شوې وې.

په ژوند لیکونو کې د ښارډېر مشهور کسا ن هم وو چې کتیبه لیکونکي ورته په خپل ذوق او ځانګړې ډېزاین د هغوی د دې نړۍ وروستۍ پتې پرې لیکلې وې.

د دغې دردونکو بیتونو ټاکنه د کتیبه لیکونکي د ځانګړي زوق څرګندونه کوله یو څو بیتونه به یې ستاسې لپاره هم راوړم.

په مزار مې ولې پته خوله تېـــــرېږې
سپېرې خاورې خو مې غږکولی نشي

***

دا په یاد د محبت درسره واخله
دژوندون شمعه به مړه وي مونږ به نه یو

***

راشه په سلګو کې د کفن غوټې مې پرانېزه
هغه سترګې پټې شوې چې ته ترې شرمېدې

***

ګورهم وران نه کړ ستا تصویر زما په سترګو کې
خو اخېر مېږیانو کړه راجوړه نړۍ لاره په سترګو

***

په ژوندون دې چې زما ونه کړ قدر

پس له مرګه مې بیامه ژاړه په قبر

***

قبرسوری کړه حال مې ګــــوره

په خمارو سترګو مې پربوتل ګردونه

همدا سې نور دې تـه ورتـه بیتونـه چې دډېـري لرغونـو شـاعرانوو پـه مرمرینوکتیبو لیکـل شـوي وو چې لوستونکوته به یې دمرګ ښېره اودهډیرې درد نه چوپتیایادوله.

هغـه دومـره شـهرت تـه رسـېدلی وو چـې دښارډېروعمرخوړوکسانوبه لاپـه خپـل ژونـد هـم دشـناختې جوړولوډیزاین اولیکنه ورکوله هلته له هرچانه داخبره هېرېده چې یو ازې بوډا ګان دمرګ خولې تـه نږدې خلک دي.

ځکه هلته دماشومانو ،زلمو ، دځګرو دشهیدانواوبوډاګانوټولوژوند لیکونه موجود وو اودهر چادمرګ نېټې یې په مرمرینوکتیبو لیکل شوې وې زه په پوره باورویلی شم چې له دنیاوي چاروبه مې زړه مات شو نوهلتـه بـه ورغلم اویوه شېبه به مې دهمدغه نالیدلي موجود په اړه سوچونه کول.

نورنو دواړه دومره سره اشناشوي وو چې دځینوکتیبوپه ډیزاین اودرنګ پـه انتخـاب کې بـه یې هـم زماسره مشوره کوله اوپه ساعتونووخت به مې دهغه له ګردونوپه ډک دکان کې تېرېده.

دهغه ټول مشتریان داسې کسان وو چې خوښې بـه یې نـه پېژنـده د ټولوبـه څوک مړه وو اویابـه یې لـه وړانـدې دکتیبې لپاره لیکنه ورکوله.

یوه ورځ دجمعې په ماسپښین دهغه خواته ورغلم زماپه ورتلوپاڅېده اودلومړي ځل لپـاره یې پـه خنـدا غـاړه راکړه لوی لوی بریتونه ،وروځې اوبانه یې دمرمروپه سپین ګرد لړلي وو.

مالابله خبره نه وه کړې چې یوې لویې مرمرینې کتیبې ته یې اشاره وکړه.

ته وګوره نوی ډیزاین دی!

ددکان پـه کـونج کې ابښي کتیبې تـه نږدې ورغلم چې پـه سرکې یې دنورو دردونکوبیتونوپـه ځېربیتونـه راغلي وو ټوله مې په بېړه ولوسته لاخلاصه کړې مې نه وه چې د درد یوڅپه راباندې راغله داڅه کوې خپـل ژونـد لیک دې په ژوندون لیکلي !؟

هغه بیاوخندل.........

ملګریه !په ژوند هېڅکله هم اعتبار نشته.

هسې نه چې بیازما په ذوق برابرکتیبه راته څوک ونه لیکي.

هغه خپل ټول ژوند لیک په نوي ډیزاین لیکلي وو خودوفات نېټه یې په قوس کې خالي نیـولې وه دکتیبې پـه لوستلودومره ووېرېدم چې په بدن مې لړزه راغله.

خوهغه بیاغېږ راکړه.

ویرې اوفکرته اړتیانشته مرګ ماته اشنا دی زه اومرګ هره ورځ ددوو ماشومانوپه ځېریودبل سره لوبې کوو زما ټول عمردمرګ په یاد تېرشوی زمادژوند یوه شېبه هم ددغې ښاغلي دیاده خالي نه ده نوبیاولې تـرې وډارشم که نن نه وي نوسبابه خامخا غاړه ورکوم.

هغه په مادومره اثروکړچې دمرګ یاد به هرځای د سیوري په ځېرراسره روان وو پـه اونۍ کې بـه یویـا دوه ځلـه دښارلویې هدیرې ته ضرورورتلم کتیبې مې لوستلې او پـه دعا مې لاسونه اوچتول .

یوه اونۍ وروسته بیا هدیرې ته لاړم د هدیرې په لمن کې یو ه نوي قبرزماپام ځانته واړولو چې ښکلې مرمرینه کتیبه پرې ولاړه وه او په پنجره کې یې د رنګ بوتلونه او واړه برسونه دواښو په سرپراته وو.
دعادت سره سم مې دکتیبې په لوستلو پیل وکړلانیمایي مې نه وو لوستي چې د سرو یښتنه مې نیغ راودرېدل داهماغه کتیبه وه چې یوه اونۍ وړاندې مې دهغه په دکان کې لوستې وه. لوستوته مې دوام ورکړخواوس هغه خالي ځای په یوه نیټه ډک وو او ترڅنګ یې دکتیبه لیکونکي د سرطا ن ناروغۍ یادونه هم شوې وه.
١٣٨٨\١\٣

په زندان کې زېږېدلی ماشوم

دماشومې غوټۍ ټول عمرله ١٨ میاشتو څخه زیات نه وو دښارپه زندان کې ترټولو کوچنۍ زنداني وه بلـه داچې هغې اجازه لرله چې په زندان کې ازاده وګرځي اودنوروبندیانوخونوته ورشي لـه نامـه سره یې هرزنداني اشنا وو کله چې به څوک دخپلوزندانیانو پوښتنې او احوال اخیستنې ته راغلل نو یو ځل به یې وړوکې غوټۍ هم ښکلوله او په لاس کې به یې یو څه ورکول.
هغه په زندان کې ترټولو کشره زنداني وه.
سلما او سدوخا ن چې کله پولیسو ددوومجرمینو په نوم په دغه زندان کې واچول نودا هغه شپې اوورځې وې چې دواړه په یوه اوبل دزړه له کومې مین وو سلما په لومړي ځل په خپلو رګونو کې دیوې ربښتنې مینې خوځښت حس کړی وو هغې له سدوخان سره واده وکړخودژوند خوږې ورځې او شپې یې په زندان کې تېرې کړې اودمینې لومړۍ میوه یې همدا غوټۍ وه.
غوټۍ دزندان په تنګه فضاکې د سلما او سدوخا ن له غېږې روښوکېده یاکه لرېل ډول وو ایو هغه ددوه داسې انسانانولوروګټل شوه چې دتیارو داوږدومزله نه یوې روښنایي ته درسېد وسره سم یې خپل لومړي قدمونونه بیاپه یوه تیاره واټ کېښودل دغوټۍ لومړۍ ژړا هم د هغه زندان په چاپېریا ل کې اوچته شوه چې لـه کریږو او سړو اوسیلو سره له پخوانه اشنا وو او بیاداسې وخت هم راغی چې غوټۍ ټولوزندانیانوو پېژندله اوهرچابه نازورکول دخپلو اولادونوتنده به یې پرې ماتوله.
هغه به ډېرځله دالا هو په ځای دزندانیانوساړه اوسیلي او د زولنو شرنګا اورېدلـه حتی چې دخپل زنداني پلارا و یامورغېږې ته به هم ورغی نو هغوی به ورته دحسرت اودرد له اوښکواو اوسیلو پرته بل څه نه ډالۍ کول
.
ډېرځله به چې غوټۍ دزندان په دهلیزونو او انګړکې سترې شوه نود سلماغېږې ته به یې پناه وروړه سلما به دزړه غوټۍ دزولنو په شرنګهاراوده کړه ا وخپله به د سړو او سېلوسره پخوازمانوته لاړه...
په اورکې هغه څوک سوزي چې اورپرې بلېږي هوځکه خود سلمادښکلا اوجما ل لـه زوره هغـه څوک خبروو چې په ژوند کې یو ځل دهغې دلیدوویاړورپه برخه شوی وو ددې ما حول نږدې کلې کورونـه څه چې دښارپه لرې څنډوکې هم ډېروخلکو دهغې صفتونه کول.
که به د هغوی په ګاونډ کې دبل چا دښکلا ستاینه هم کېدلـه نود سلماښکلادهغوی لپاره یولوړمعیاراونمونـه وه اوویل به چې د سلما په څېرښکلې ده هغوی ملامت نه وو د سلماپه څېره کې فطري ښکلا غزونې کړې وې دغرونو طبعت، رنګ اوبوی یې درلود د سلماپلاریوشتمن کو چی وو خوخدای خبرچې ولې یې دغرني ژوند نه زړه تورشو ټول مالونه اورمې یې وپلورلې اوبلا خره یې دښار په دغه برخه کې یو کورواخیست یو کا ل وروسته

يې خپل بچيان ښوونځي ته واستول سلما هم په کوچنيوالي کې په زده کړو پيل وکړخوخبره چې دهغې ترشل کلنۍ ورسېده نوپه طبعت کې يې هغه خويونه ووپاتې کوم چې غرنۍ اوکليوالي پېغلې وربانديښکلې وي، دښارپه رنګ لمبېدلې وه اوحتی تردې چې په ښاري سينګارکې يې تربل هرچا زيات افراط کاوه اودخلکوسترګې يې په زورځانته وراړولې له دولسم نه ترفارغېدووروسته يې پلاريوه سوداګرزوی ته ورکړه داپرېکړه دسلمادخوښې خلاف وه خودپلارسترګې يې دولوړپرېمانه پيسوپټې کړې وې.

له واده يې ځومياشتې نه وې تېرې شوې چې سلمادلومړي ځل لپاره خپل خطرناک پلا ن عملي کړ اودتل لپاره يې له خپل مېړه نه ځا ن خلاص کړ.

داسې وو چې يوه شپه يې مېړه په خواږه خوب اوده وو نو دتمانچې په مرمۍ يې دهغه دخوب موده دابديت لپاره وغځوله.

دخپل خاوند دګڼو شتوسره له يوه بل نوي ملګري سره وتښتېده له دويم مېړه سره يې همداسې لوبه وکړه دپيسوپه وړلويې له دريم ملګري سره واده وکړ.

نورسلماداهېر کړې وو چې هغه ځوک اودچارلوردد هغې په سريوازې دپيسواوشهرت ګټلوخمار خوروو خوپه څنګ کې يې دخپلې ژبې اوښکلا له جادو هم پوره کاراخيست خپل کوراوخپلوان ترې هېروو اودښکلا په زوربه يې په خپل نوي خاوند هره پرېکړه منله.

پوره يوکال يې له دريم مېړه سره تېرکړهوروځ به يې دښارپه پارکونوکې ورسره مازديګري چکرونه وهل خوپه دې يوه کال کې هم داولادمورنه شوه يوه ورځ دخپل خاوند سره له چکره وروسته دښاريوه هوټل ته دډوډۍ خوړلولپاره تللې وه چې دهوټل په دهلېزکې يې په يوه ښکلي ځوان سترګې ولګېدې په هماغه سرسري کتوکې يې خپل دکاکا زوی سدوخان وپېژندلو هغه ځوک چې دماشومتوب ډېرې سپېڅلې شپې يې ورسره تېرې کړې وې اوبيابه دژمي په موسم کې درې مياشتې ددوي کورته ددرس ويلولپاره راته.

دسلماپه زړه کې ددرد يوه څپه تېره شوه سدوخان ته يې په ځېرځېروکتل په سترګوکې يې سره وپېژندل خوسدوخان په حيرانۍ سره راپاڅېد سلمااودهغه خاوند ته يې ستړي مشي وويل اوبياپه بې صبرۍ دسلماخواته ورلنډشو.

اخردومره بې حيايي اوسپيتوب تا دافکرهم ونه کړچې اخردچالوروې اوڅه دې وکړل ؟

مونږه په ښارکې پښتواوپښتونوالـه وبايلله خوعزت موپه خپل لاس کې وو.

سلماوخندل..........

سدوصيب دازړې خبرې دي مادرته وېل چې غواړم ژوند مې ديوه ښکلي فلم په څېروي ماهماغسې ژوند وکړ دژوند په فلم کې زه اوس هم يوه اتله يم.....

دسدوخا ن په سردرد راغی خپله ماضي ورته ديوه خوب په څېرښکاره شوه اواوسنۍ خبرې هم ورته دخوب نه کمې نه وې په فکرونوکې ډوب شو خوسلمابيا ورورانديې شوه خاوند ته يې په اشاره دتلوامروکړاوسدوته يې مخامخ وکتل.

زه بياهم له تاسره په پخوانيووعدوولاړه يم خوشرط به داوي چې زمادليدوپه اړه دې چاتـه لـه خولې حرف هم ونه باسې.کنه زه بياداهېروم چې ددواړووينه يووخت سره شريکه وه.

سدوخان لاپسې حيران شو سلماورته بيا هم دپخواپه څېرښکلې ښکاره شوه لکه وخت چې دهغې دښکلاله بـــــڼ نـــــه يـــــوه پاڼـــــه هـــــم نـــــه وي رېژولـــــې.

دښارپه ځينو هوټلونواوپارکونوکې يې بيابياسره وليدل سدوخان که هرڅو ل وو خوسلمااحساس کړه چې هغه

ديوې ښکلې ښځې تر څنګ يوه ماهره قاتله هم ده خواوس يې چې په رېښتني ډول په يوه داسې چاړه بايللی چې ماشومتوب يې ورسره تېرشوی وو.

دلومړي ځل لپاره ديوې رېښتنې مينې احساس چې پخواني يادونه او اوسني خواږه دواړه پکې وو هغه دې ته مجبوره کړه چې خپل دربيم مېړه هم دنورو دوو په برخليک اخته کړي.

همداسې وشول دهغې دربيم مېړه په روغتون کې له ځوخبروو روسته دژوند وروستی سلګۍ وهلې او دله خپل رېښتينې مين سره له ښاره دتېښتې په حال کې وه چې پوليسو دواړه ونيول او دويمه ورځ دپوليسو له جنايي څانګې دلته دښار تر ټولو لوی زندان ته راوړل شول.

۱۳۸۸\۱\۱۵

جلال اباد هاشمي پلازه

له ويني ترميني

دښارلوی روغتون او زمونږ پوهنځی دومره سره نږدې وو چې ډېر ځله به دناروغانو ويرونه اودعا جلونا روغانو دامبولانس او ازونه رارسيدل يوه کوچني واټ ته ورته ساحه زمونږ دپوهنځي اورغتون ترمينځ پرته وه. په اونۍ کې داسې ورځې ډېرې کمې راتلې چې د روغتون نه دې دناروغانو کوم پايواز زمونږ دټولګي ور دويني دغوښتلو لپاره ونه ټکوي له دغه ټک ټک سره زمونږ ټولګيوال دومره عادي شوي وو چې کله به کوم بل سړي يا دپوهنتون لوړپوړ مسئولينو اونا شنا استادانو هم وروټکولو نو هرچا به فکر کاوه چې بيا کوم کس دناروغ لپاره وينه غواړي.خو يوجوت توپيرداوو چې دناروغ ياپايواز رنګ به دمړي په څېرزېړاوښتی ؤ او په دمه دمه به يې داسې خبرې کولې چې ژوړې بې وسۍ او عذر ته ورته وې. دغه کسانو ته به ډېرځله جدي استادانو سخت ځواب ورکاوه خوځينې استادان چې لږنرم غوندې ؤ اويا هم دخپل ژوند په اوږدو کې له داډول ستونزې سره مخ شوي ؤنو اجازه به يې ورکړه چې ټولګي ته راننوځي دهغه په لاس کې به يې دروغتون رسمي پاڼه وکتله بيا به يې زمونږ خواته راوکتل هلکانو دغه فلانی ګروپ وينه څوک لري له دغه کاکا سره ترروغتون لاړشئ او دخدای په رضا وينه ورکړئ.کومې شوخې نجلۍ يا هلک به نرې پوښتنه وکړه.

استاده څومره وينه غواړي ؟

داستاد په ځای به همغه کس ځواب ورکړ.

ورنو دومره وينه پکارده باوروکړی چې دروغتون دويني په بانګ کې يو څاڅکې وينه هم نشته کنه دلته نه راتلم .

دويني اندازه به که له دوه سوه سي سي کمه وه نوډېرټولګيوالو به لاسونه اوچت کړل چې ډېر به يې شوخ هلکان وو. او دا به يې له ټولګيو نه دوتلو ښه بهانه ګڼله ځکه چې دغيرحاضرۍ وېره به يې نه وه خو که دويني اندازه به يې له دې نه لوړه وه چې اکثره وخت يې پنځه سوه سي سي ښودله نو په ټولګي کې به يو ډول چوپتيا خوره شوه هرچا به ځا ن دمېزپه سرله خپلو کتابونو او کتابچو سره بوخت کړ بيا به نو په دې وخت کې استاد په کوم چاغ هلک لاس کېښود که دويني ګروپ به يې ورسره برابرهم نه ؤمجبورؤ چې داستاد غوښتنه ومني نو ويل به يې چې دويني په بانګ کې دويني ګروپ بدليدلی هم شي.

دويني غوښتونکي اکثره بوډاګا ن اوزړې ښځې وې داسې هم کېدل چې يوکس به ولاړ وو او بل به کاغذ په لاس دټولګي په مخ کې دويني غوښتو لو لپاره ودرېده کوم شوخ هلک به لازړه وکړاوپرې غړېبه يې کړ........

وه کاکا ! دلیلیې دلوبیا اوورېجو به څه وینه وي هسې نه خدای مکړه ناروغ دې لابد ترکړې په دې خبره به ټولو وخندل خو استاد به چې دقرباني، خواخوږي، خیر او ثواب خبره رامنځته کړه نو د ټولو خندا به غلې شوه.
یوه ورځ مې ښه په یاد دي دپنجشنبې ورځ وه دویم ساعت وو استاد دیونان دلرغونو ادیانو په باب خبرې کولې او داتن د ربا النوعانو څیرې او کړه وړه یې یې زمونږ لپاره انځورول.
رب النوعه یوډول غیرطبعي انسان وو چې هغوی خپل خدایان ګڼل د لمر راختو او لمرپرېوتو، ورځې، شپې د باران او طوفان راوستلو قدرت یې په لاس کې وو ډېرځله به چې ددغه وګړو په وجود کې دبوډاتوب نښې څرګندې شوې نو درب النوعه له عبادت نه به خلاص شول له خپلو دوستانو سره به یې مخه ښه وکړه داتن دپراخه ځنګلونو خواته به ولاړل هلته به یې له دنیاوي چاروزړونه راټول کړل دنفس په تزکیه او ریاضت به مشغول شول خو کله به چې ښخي بډاتوب او دمرګ ترپولو ورسېدل نو بیا خپله دعبادت ورګرځېدل نوروو ګوړو به یې درناوی او عبادت کاوه او درب النوعه مقام ته رسېدل. استاد دې ځای ته رسېدلي وو چې دځنګ کړکۍ یې ټک ټک شوه له ټک ټک سره له سلګونو پېړیوو راندې زماني څخه بیرته حال ته راغلو.
یوه د پاخه عمرخاوند چې په ږېره کې یې توراو سپین تارونه سره برابروو اوله څېرې نه کوم لوړ رتبه مامورښکارېده په لاس کې سپینه پاڼه استاد ته ورکړه استاد له سترګو تېره کړه او بیایې مونږ ته وکتل او وویل !...مثبت B شپږسوه سي سي څوک حاضردی ؟
که څه هم کله مې وینه نه وه ورکړې خو ګوته مې اوچته کړه وروسته له ځان سره پښېمانه شوم خو استاد ورسره واستولم.
له راغلي کس سره دوینې دبانګ په ځای مخامخ دعا جلو ناروغانو یوې کوټې ته لاړم ددواړو په ننوتلو یوه یو د پاخه عمره ښځه او دوه ماشومان چې دناروغ کټ ته ناست وو پا څېدل ماته یې ښه راغلاست وویل.
بیا سپین ږیري کس چې زه یې راوستلی وم زما په اوږه لاس کېښود بچیه ! ته دپوهنتو ن محصل یې زه هم دپوهنتون پخوانی استاد یم خو اوس شخصي کاراو بارلرم دامې مېرمن او دادوه مې زامن دي چې مشرایمل او کشراجمل نومېږي او داچې په کټ کې ناروغه پرته ده زما مشره لور رڼاجانه ده هسې خدای وساتلو له ترافیکي پېښې سره مخ شوې ؤ وینه یې ډېره ضایع کړې ښی مټ او پښه یې ډېرژوبل دي امید دی چې ستا وینه به صحت ورکړي.
نجلۍ دپلار په خبرو سترګې وغړولي لومړی یې هغه بیا یې ماته وکتل سره د دې چې په سترګوکې یې دد رد څپې خورې وې خو لاله وړاندې یوډول عجیبه مننه او ځلاپکي نغښتې وه مادغه ځلا حس کړه زړه مې ټکان وخوړ پلار یې خبرو ته دوام ورکړ.
بچیه ! په روغتون کې مې وینه پیدا نه کړه بانګ هم له وینې خالي شوی دی ځکه مې تاته زحمت درکړ دوینې بانګ ته لاړو ډاکتر شپږسوه سي سي وینه راڅخه واخیسته نږدې نیم ساعت بهرانتظار وم وروسته همغه کس بیا راغی زه درڼاپه فکرکې وم په زړه کې مې یو ډول نوي درد غزوني کولې چې هغه کس مې په اوږه لاس کېښود .
بچیه ډېره مننه!
دلورحالت مې ښه دی خو درڼاموریوځل بیا ستا دلیدلو هیله کوي زه هم بې له څه خبرې ورسره روان شوم درڼا په کوټه کې ټول راته پا څېدل رڼا هم دبسترله بالښت یو څه سرراپورته کړه په ټیټ او ازېې مننه وکړه او بیا یې په سترګو لاس کېښود ه موریې ترخپل څنګ راته کېناستلو اشاره وکړه په څوکۍ کښیناستم او بیا په خبرو شوه .

بچیه ! ته محصل یې ستا له دغه قربانۍ مننه رڼالورمې سږکال لـه دولسم ټولګي فـارغېږي بختـوره ده چې ستاغوندې یوه همزولې یې وینه ورکړه موږپه دې ښارکې مسافر یو کنه کومې خواته به مومنډې وهلې ستادغه قربانې به تل زموږپه یاد وي په دې خبروکې ووچې یوې نرسې درڼا موراوپلاربهروغوښـتل پـه کوټـه کې زه ،رڼا اود هغه دوه ورونړه پاتې شوو.

درڼاسترګې نیم کښې پاتې وې په ټوله کوټه کې وژونکې چوپتیا خوره وه شیبه پس یې ترژبې لاندې وویـل مننه.......اونوم...دې ؟

پوه شوم چې دنوم پوښتنه مې کوي ځواب مې ورکړ

احسان.

بیایې وویل

ښکلی نوم دی.

یوشېبه بیاچوپتیاشوه زړه مې راغونډکړترې ومې پوښتل.

زخمونه دې درد کوي ؟

ځواب یې راکړ.

زخمونه به مې ښه شي خوفکرکوم چې یودرد به دتل لپاره زما په وجود ې پاتې شي.

کوم درد ؟

دوره خواته یې وکتل اوبیایې په ډېرزحمت سترګې ماته راوا ړولې.

دومره یې غوره ېړه مه هغه درد چې تا راکړاوستا له وینې سره یوځاي زما په وجود کې خورشو.

په ټول وجود کې مې یوډول تودوخه خوره شوه په لومړي ځل مې رڼا تـه دزړه پـه سـترګوو کتل اوددغې دردپـه مانا پوه شوم.

هغې بیاخبروته دوام ورکړ.

احسانه ! ته اوس هغه یوه شېبه وړاندې نااشنا زلمی نه یې داسې ښکارې چې دډېرې مودې نه دې پېژنم خویوه هیله درڅخه کوم.

ورته مې وویل

کومه هیله ؟

احسانه ماخوبه کله نه هېروې ؟

له ځان سره حیران وم دومره زراوداسې خبرې دیوخوب غوندې ښکاره شوې په همدې ذهني ګډوډۍ کې ډوب وم چې بیایې خپله خبره تکرارکړه.

څنګه غلی شوې ؟

ځواب مې ورکړ.

نه ستا هیرول........ اوس زما له واکه وتلي دي

رڼاوخندل مخ یې پـه مړوند پټ کړلنډه شېبه بیا چوپتیا خوره وه خوډېرزریې روغ لاس ترڅنګ ایـښي لاسي بکس ته وراوږد کړ په یوه پا ڼه یې دوه نمبرونه ولیکل بیایې پاڼه ماته ونیوه.

دازماتیلفون.......

خبره یې نوه بشپړه کړې چې موراوپلاریې راننوتل موریې درڼا په تندي لاس کېښود اوپلاریې زمامخې تـه پـه کوچني میزدمیووکڅوړه کېښوده دمیووکڅوړه مې دهغه دټینګارسره سره بېرتـه ورکړه اوورتـه مـې وویـل چې دې ته زمانه رڼازیاته اړتیالري تاسې چې څودلته وی زه به موهره ورځ پوښتنه کوم او د رڼا احوال به اخلم

له ټولو سره مې مخه ښه وکړه کله چې له کوټې وتلم رڼا مې بیا له سترګو تېره کړه تندي یې غوړېدلی وو او په سترګو کې یې ګڼې هیلې په موسکا وې.
له روغتونه د پوهنځي په لور روان شوم ایله وپوهېدم چې خوا ږه دردونه هم شته او له وینې مینه څنګه را ټوکېږي
.
۱۳۸۷/۹/۱۹
چک وردګ

په اوښکولمدې تابلوګانې

دلومړۍ ځل نه وو چې دنقا شۍ په ننداړتون کې دهغه تابلوګا نوترټولوغوره اولومړۍ جايزه ګټله
. ددغه ښارپه ډېرو ننداړتونونوکې دساحل تابلوګا نود ليدونکوپام ځانته راا ړولی وو
تېرکا ل دښارپه ننداړتون کې دهغه يوه تابلوچې ديوه قبرترڅنګ په کې يوه ښکلې ددعاپه حالت کې انځورشوې
وه اوله سترګويې ترړپاندوبيرغونولاندې اوښکې روانې وې يوه شتمن شاعر دننداړتون دترټولوقېمتي
تابلوپه نوم له هغه نه واخيسته
دساحل دشهرت يوسبب دااووچې په خپلوتابلوګانوکې يې تراژيديکې موضوعاګانې وړاندې کولې اوبيه يې هم
. دومره لوړه نه وه
دننداړتون دخلاصېدونه وروسته هم دساحل ددغه نوې تابلو صفتونه دخلکوپه خوله وو په تابلوکې يوماشوم
دپسه له شانه رالوېدلی پړی يې هم دماشو م په غاړه کې دی پسه له وېرې په چمن کې منډې وهي اوماشوم چې
ژبه يې له خولې راوتلې په ځان پسې راکاږي
داسې معلومېږي چې ماشوم په پسه سورشوی اوله ډېرې مينې يې دپسه پړی په خپله غاړه کې اچولی پسه په
چمن کې دکوم پسه له ناڅاپي الوت نه وېرېدلی اوله څېزسره يې ماشوم هم له شانه رالوېدلی اوس چې پسه
هرڅومره منډې وهي له شانه يوڅه ورپسې ترړل شوي دي اونه ترې خلاصېږي په دې تابلوڅوک دومره زرنه
پوهېږي خوله ژورفکرنه وروسته ديوه کوچني ماشوم اويوه ضدي پسه دمينې دکيسې له انجام نه خبرېږي
ساحل خپله هم په دغه تابلوکې کارېدلي هنرته حيران وو اوپه ننداړتون کې يې دخلکو دبې ساري مينې
. اوتشويق له کبله ورته هغه ټولې شپې دخيال په څېرښکارېدې
په خپل مېزيې ايښې تابلوګانې سمې کړې اوله ځان سره يې غلي غلې کومه سندره زمزمه کوله شاته يې ډډه
ووهله اوترژبې لاندې يې په خنداوويل
(چاويل چې کوړ بارترمنزله نه رسېږي))
ام......زه وايم زمااصلي تابلوګانې که هلته يوسم کتل څه چې دخلکوزړونه به له خندا ورته وچوي اوپه
. څپېړوڅپېړوبه زمانه هم کومه بې رنګه اوبې خونده تابلوجوړه کړي
داټول دهغه لېونۍ زوردی چې تابلوګانې يې دشهرت اسمان ته وخېژولم دښارپه شتمنوخلکوکې راځم دهغې په
څېرنجونې راته اوس هرځای سلام کوي خودلاخبره هم نه ده حتی په دې به هم وي خبره چې دضدي پسه
تابلوساحل دخلکوپه وړاندې چېرته ورسولو اودمينه والودچکچکوشوريې اوس هم له غوږونونه دی وتلی په
همدې فکرونوکې ووچې دکوټې ورټک ټک شو يوه ښکلې نجلۍ رانوته ټوله په سروجاموکې نغښتې وه خوپه
تندي کې پرېشاني اوخفګان دواړه له ورايه برېښېدل دساحل په ليدويې پښه دوره په دړه ولګېده وروسلام يې
وکړ اودسلام دمېزمخې ته ودرېده مخ يې لوڅ کړاوساحل ته يې وکتل
......مبارک بياهم
ساحل خپل تندی تريوکړاومېزپه سرله رنګ لړلوکاغذونوسره بوخت شو
.بيايې ترژبه لاندې ځواب ورکړ
دڅه مبارکي نړدې ووچې خلک مې په تابلوپورې وخاندي ،داځل خونه تابلووه اونه مابلو چې ته بيامبارکي هم
راکوي هسې بې ځايه دې دومره زحمت پرې ايستلی وو اوبيادلته راتګ دې هم ددې لپاره دی چې ماوشرموې
دنجلۍ په سترګوکې اوښکې راماتې شوې دوره په لوردوه درې قدمه لاړه اوبيايې ساحل ته راوکتل

نه دروغجنه ما همدا شېبه په تلوېزیون کې وکتل چې په ننداراتون کې زما دضدي پسه تابلوته لومړی مقام ورکړل شو تابییاهم زما سره جفاوکړه

تېرکال دې هم مزارته ولاړه تجلی تابلوپه خپل نوم وپلورله داځل دې بیاهم ددغه تابلوسره هغه چاره وکړه. څوک به خبرهم نه وي چې دکال دغه غوره تابلو دچاپه ګوتوجوړه شوې ده

زه دشهرت وږې نه یم یوازې ستامینه غواړم تاهغه ځل اودد ې تابلودلومړي نمبرګټلوپه اړه دزیري راکولوپه ځای دروغ وویل هغه هم په دې سبب چې زه به له تانه دتابلوګانو دپیسو نه څه وغواړم دنجلی اوازنورله قهراوغوصې نه ژړااوکریږوته ورته کېده دوره په لورلاړه زه نورستانه یم ته یونقاش نه یې یودروغجن یې دوره نه بهرپه انګړکې یواوازجګ شو ساحل وخندل خوبیایې زرځان جدي کړ په منډه له څوکۍ پاڅېد انګړته ورغی نجلۍ په انګړکې پړمخې په خوروورو تابلوګانوپرته اوڅوتابلوګانې یې په اوښکې لمدې کړې وې

۱۳۸۸-۲-۴

ننګرهارپوهنتون

ورانګه اونکریزې

په تاوخانه کې هره خوا دلمدو نکریزو بوی ولګېد له تبۍ ګرد چاپېره ناستو ښځو ټولو یو بل ته دخوښۍ سترګې واړولې مرجانې ابۍ ځیراغ ته نیژدې په یوه لویه کاسه کې نبکریزې لمدولې له ځان سره غلې غلې .بوړبنېده لکه دنورو خبرو ته یې چې هېڅ غوږ نه وی نیولی

دمجلس دښځو سپږمې چې دنکریزو له بوی سره بلدې شوې نو بېرته یې له مرجانې ابۍ نه سترګې واړولې او په خبرو شولې کله کله به په تاو خانه کې دخندا ګانو داسې آوازونه جګ شول چې بل غږ به هېڅ نه اورېدل کېده .هرچا دسبانی اختر په اړه تودې خبرې کولې

وړانګې ته چې نور دهغوی خندا ګانو خوند ورنکړ نو شاوهوا یې مړې سترګې واړولې له ځایه پاڅېده دتاوخانې په کونج کې یې سره بالښت ته ډډې و وهله خپل تور پړونی یې له ښی پلوه ور ټول کړ خپل پرې شوی لاس ته یې په ځیر ځیر وکتل او بېرته یې په پړونی کې پټ کړ په سترګو کې یې رڼه ځاځکی دځراغ رڼا ته وځلېدل دنبکریزو بوی چې نور هم تېز شو غلې له ځایه پاڅېده له تاوخانې و وته او په انګړ کې یې په مخ یخه هوا ولګېده دسپوږمۍ رڼا ته هرځه روښانه ورته ښکارېدل دځاه په خوا یې نرم نرم قدمونه اېښودل هره شپبه یې غوږونو ته دخوښۍ د ډزو غږونه رسېدل لږ چې نوره هم وړاندې لاړه په انګړ کې دځاه تر ځنګ دکلا دېوال ته د دېوال په تیاره سیوری کې کېناسته له سترګو یې بې اختیاره یخې یخې اوښکې روانې وې خپل پرې شوی لاس ته به یې چې پام شو زړه به یې دکانۍ په څېر کلک حس کړ دتاوخانې له کړکۍ دخندا ګانو آوازونه دنکریبو له ښکلی بوی سره یو ځای را تلل زړه یې غوښتل چې په زوره زوره وژاړی خو بیا به یې اوښکې وچې کړې سر به یې په زنګون کړ نه پوهېده چې څه وکړی د ډزو غږونه به چې دهغې په غوږو ولګېدل نو دخپل چپ لاس دشهادت ګوته .به یې په غوږ و منډله

څو شېبې نوې تېرې شوې چې دکټې ور خلاص شو مرجانه ابۍ له کوټې را و وته دځیراغ رڼاته عجیبه ښکارېده دواړه لستونی یې بډ وهلی وو ګوتې یې په نکریزو لړلې وې زړوکی یې دسپین سر په ځنډه بند وو دانګړ خوا ته .په بیړه راغله دلورې برنډې په سر ودرېده

! وړانګې وه وړانګې

څه شوې؟ چېرته یې؟

وړانګې دخپلې مور مرجانې ابۍ غږ ښه واورېده خو ځان یې کوڼ واچاوه ساه یې هم نرمه نرمه وښکله په هوا کې له ډزو ځخه وروسته مرمۍ دسکروټو په څېر یو په بل پسې تېرېدې وړانګې به دسترګو له کونجو ور وکتل بیا .به سلګو واخیسته

مرجانې ابۍ بیا نارې کړې

!وه وړانګې

څه بلا وخوړې......... څه شوې ولې غږ نه کوې؟

وړانګه له خپل قصده پښېمانه شوه له ځایه پاڅېده داسې لکه چا چې په زور لټولې وی

څه وایې دغه یم دځا په غاړه

را شه لېونۍ لاس دسور کړه

نه ادې نه یې سور کوم

وی لورې بلا د واخلم اختر دی بیا لوی اختر ثواب لری نکریزې خو له جنته راغلې دی

...ادې ورکې کړه نه یې سور

مرجانه ابۍ یې په خبره کې ور ولوېده

ډېرې خبرې مه کوه لاونګ ماما د داسې کشمیری نکریزې را لیږلې دی چې تر اوسه به چا لاس نه وی پرې سره کړی.
نه ادې زما نه خوښېږی لاس مې همداسې سپین ښه دی.
مرجانه ابی له برنډې را کوزه شوه د وړانګې په خوا ورغله وړانګه یې په تندی ښکل کړه او تر لاس یې ونیوه چې ته نه ځې زه د بیایم
مرجانه ابی او وړانګه دواړه تاو خانې ته ننوتل په سپړمو یې بیا دلمدو نکریزو تود بوی ولګېد هرچا په خپلو لاسونو یخې یخې نکریزې اېښودلې خو دوړانګې له سترګو مړې مړې اوښکې یو په بل پسې روانې وې په ستونی کې یې ترخې ترخې سلګۍ ښکته پورته کېدې.
مرجانې ابی د وړانګې لاس د نکریزو کاسې ته ورکش کړ خو وړانګې په ټول زور وخپل لاس دخوشی کولو ناکامه هڅه کوله نه یې سور کوم نه یې سور کوم بلا په دې نکریزو...
مرجانه ابی په قهر شوله
وه تندر د و وهه په سر کې دې سپین ولګېدل خو دماشوم توب له خوبو نو وانه وښتې درته ومې ویل چې ثواب لری ثواب په زور یې در باندې سورکوم وړانګې خپلې اوښکې دګونډې په سر وچې کړې لاس یې دنکریزو دکاسې په سر دمرجانې ابی غېږې ته ور اوږد کړ چې لدې سره یې هماغه شپې په خیال کې ور وګرزېدې.
*****
الوتکې یو ساعت مخکې له کلی تللې وې دکور دری واړه منګی یې له اوبو تش ووپه کور کې یې ځاځکی اوبه هم نه وې دکلی په بر سر کې تر اوسه له کنډوالو ګردونه پورته کېدل لالا او مشر ورور یې ګل جان دواړه سهار وختی دنورو کلیوالو سره له کلی نه غروته ختلی وو مور یې)مرجانې ابی (د اوبو تر ټولو لوی منګی چې په دې بادې له ځانه ګران ؤ ورکړ ترڅو په منډه له ګودره اوبه راوړي په بیړه له دروازې ووته دکلې په کوڅو کې هېڅوک نه معلومېدل دلارې دڅنګونو ونې دبمونو په پارچو داسې ماتې ماتې وې لکه چاچې په بېخ اره کړې وې څه چې نوره لاړه خپلې پېغلې همځولې صفیه او شریفه چې درازونو ملګرې یې وې ولیدلې دری واړه سره ملګرې شوې سترې مشې یې هسې په پټه خوله وکړل په خولو یې له وېرې مهرونه لګېدلی وو هغه کیسې یې نه کولې لکه پخوا به یې چې په خندا خندا دګودر په لارو کولې دری واړه ګام په ګام دګودر غاړې ته نیږدې کېدې ګودر ته چې ورسېدې نو دګودر اوبه دپخوا په پرتله څه خړې وې هغوی لا منګی نه وو ډک کړی چې د الوتکو غړونه پورته شول دکلی دمخامخ کنډو څخه دوې تورې الوتکې غبرګې را واوښتې شور ماشور شو شریفه او صفیه لکه ترهېدلې هوسۍ د یوې ونې تر څنګ پټې شوې دې چې دهغوی خواته ور منډې کولې قدم یې په ښویه تېږه وښویده شور ماشور دهرڅه فضا بدله کړه دګودر په اوبو کې ور لاهو شوه دګودر په کوز سرکې دشنو څانګو له پاسه تور څه شی راکوزېدل یو درز شو دوړې شوې تیاره شوه دګودر له پاسه دشنو څانګو باران شو نوره په ځان نه وه پوهېدلې یو وخت یې چې سترګې وغړولې دخېمې په چت یې ستر ګې ولګېدې چې دې غره په لمن کې لکه وه په کټ کې پرته وه ټول بدن یې درد کولو دکلی ښځې ترې تاو وې ښی لاس یې چې پورته کړ ډېر سپک ؤ ، دپخوا په څېر یې په سپین مړوند کې بنګړو شرنګ ونه کړ مړوند یې ټول په سپینو جنډو کې پېچل شوی ؤ ، یو یو ځاځکی وینه ترې څڅېده ښی سپین لاس یې لکه چې دګودر کبانو ته پاتې ؤ په خېمه کې دټولو ښځو له سترګو اوښکې روانې وې.
یوه میاشت وروسته چوړه وه خو یو څه یې دتل لپاره بایللی وو هغه یې خپل ښی مړوند ؤ ، دپېغلتوب او ځوانۍ نیمه خوا ژوند ور په یاد شو دپردي دیار دمهاجرت جونګړې اونورې مجبورۍ ټول ببل ببل ورپه یاد شول دځوانۍ شوخه دوره، نهیلۍ، یوازېتوب بېرته خپل رنګ کلی ته په کړو وړو لارو راستنېدل، بیا هغه ورځې چې

هره ګړۍ به يې د کور دروازې ته کتل او د خپلو ريبارانو دلارو څارل چې ريبار به کله لار هم د دوی کورته نه ورغلطوله د کلی زلميانو هم نورې سترګې نه پسې ورلې پسې کتل به يې هم نه.

کوم ريبارته به چې چا دا ورياده کړه نو ريبار به پزه غونجه کړه مايوبه)معيوبه (ده نجونې خو څه کمې ندی دخپلې شوخې خو معيوبې ځوانۍ دغوټۍ مړاوی کېدل او بيا په سر کې يې د سپينو تارونو زرغونېدل، چې ترنن پورې نهيلې په خپل کور کې ناسته وه.

دا ټول يې په خيال کې دفلم په څېر وګرځېدل ټال يې وخوړ ټنډه يې دمرجانې ابۍ په وچ ولی ولګېده پورته يې ترپ کړل.

مرجانې ابۍ تر څنګ ورته را وکتل څه کړې لورې ويده شوې دادی لاس دې سور شو جنډه ترې تاوومه چې کالی دې سره نکړي لږ شېبه وروسته يې دمور له مخه لاس را کش کړ په سلګو سلګو له ځا يه پاڅېده.

۱۳۸۳-۰۷-۰۹

دهديرې شپه

خوب راته ځراغ مې ګل کړ خپلې دخوب خونې ته روان شوم سترګې مې له ډېرې بې خوبۍ را باندې درنې وې په دهلېز کې ځو ځله له دېواله سره ټکر شوم خو لاس به مې تکیه کړ او بېرته به را سم شوم تپه تیاره وه په لاس تپولو سره مې دخونې ور پیدا کړ تر لاستی مې څو ځله را کش کړ خو را خلاص نشو څو شېبې په تپه تیاره کې دوره تر شا ودرېدم ورسته را په یاد شول چې تېره ورځ سهار مې موټر د سورلۍ لپاره ښارته روان کړ نو دخونې ور مې هم را سره کلپ کړی ؤ په جیب مې لاس و وهلو دکلیانو اوږد زنځیر مې را وښکلو سترګې مې وار په وار له خوبه ډکېدلې یوه غټه کیلي مې په کلپ کې ور دننه کړه خو ور خلاص نشو بیا مې څو نورې کلیانې په کلپ کې وازمایلې خو پرې خلاص نشو په دهلېز کې ښکته روان شوم او دکلیانو اوږد زنځیر مې په ګوتو کې اړولو را اړولو دکور ټول غړی مې ویده وو په کړکیو پردې کش وې په اوږده دهلیز کې بې دهغوی له خرارې بل څه نه اورېدل کېدل دخوب بله درنه څپه را باندې راغله او سر مې له دېوال سره ولګېده بېرته دخپلې خونې په خوا راغلم یوه بله کیلي مې په کلپ وازمایله داځل یې له واره خرپ شو او کلپ خلاص شو لاحول.....مې و ویل او خونې ته ور دننه شوم نه پوهېږم چې نن شپه ولې برق نهؤ را غلی چې هره خوا تپه تیاره وه کنه هسې خو ځوان وم ستړکي مې روغې رمتې وې یواځې دخوب ښاپریان پرې ناست وو.

تاسې به وایې چې ولې دومره خوب درته؟ پوښتنه مو په ځای ده خوب په دې راتله چې دا دوې شپې مې ډېرې په بې خوبۍ تېرې کړې وې په خپل موټر کې مې یوې لرې سیمې ته څو تجاران وړی وو شپه او ورځ مې مزلونه کړی وو اوبل دا چې نن مې هم تر نیمې شپې دموټر په کرایه کې راکړل شوی خواره واره نوټونه شمېرل.

دخوب په کټ باندې اوږد وغزېدم څوځله مې اوږده سا واخیسته پلار مې په وړوکتوب کې څو کلیمې را ښودلې وې هغه مې له ځان سره په بیړه و ویلې په سترکو کې مې همغه اوږدې لارې او سورلۍ تاوېدلې سرمې هم راباندې چورلېده څوځله پړمو ښکو واخیستم او بېرته به را ویښ شوم څو شېبې پس د همدې پړمو ښکو په څپو کې لاهو شوی وم چې ورو شانې ټک ټک مې تر غوږ شو خو داځل تر لمړی وار یو څه اوچتؤ له ځایه ور پاڅېدم په تیاره کې ورو وتلم د کوربېرونی انګړ ته چې ورسېدم ټک ټک مې بیا تر غوږ شو نه پوهېدم چې دا غږ د څه شی دی خو دومره پوه شوم چې غږ دکلا دلوېې دروازې شاته دی ها خوا مې یو څه رڼا تر سترګو شوه مخکې له دې چې غږ پرې وکړم لمړی مې د دروازې له چولو دهغوی خوا ته ور وکتل هلته دوه تنه ولاړ مالومېدل دیوه په لاس کې زوړ تیلې څیراغؤ او بل یې تر څنګ غلی ولاړؤ یو دبل سره ورو ورو غږېدل څو شېبې غلی ودرېدم بیا مې پرې غږ کړ.

څوک یې؟

له څه چوپ تیا وروسته غلی او غمجن غږ پورته شو

وروره مسافر یو

بیا مې ترې وپوښتل

چې مسافر یاست دلته څه کوئ؟

هغه نفر چې تېلی څیراغ یې په لاس کې ؤ لږڅه دروازې ته را وړاندې شو په ژړغونی غوندې آواز یې و ویل: استاده مړی راته شوی یوازې ستا مرسته غواړو.

دهغوی څبرې رېښتیا هم راته خواشینې ښکاره شوې او داسې نه مالومېدې چې ګنی په کوم نیت د دلته را غلی وی له دروازې نه ور و وتلم له هغوی سره مې سترې مشی وکړل څبرې یې رېښتیا هم دبل ډول خلکو نه وې چې سړی د وېره ترې ولری.

بیا مې ترې وپوښتل

ښه وروڼو څه کیسه ده ؟
!دوی په نمجنو سترګو یو بل ته وکتل او وروسته هغه چې ځیراغ یې په لاس کې ؤ داسې په خبرو لګیا شو وروره ته مو هم له خوبه و ویستلې دښار په هغه وړاندې روغتون کې مو یو خپلوان مړشو ته خو پوهېږې چې هدیره هم له مونږ نه لرې ده غواړو همدا اوس یې خاورو ته وسپارو ځکه ډاکټر ویل چې جسد یې ډېر ژوبل شوی دی باید همدا نن شپه یې خاورو ته وسپارئ بل موټر مو پیدا نکړ له تا څخه مرسته غواړو که چېرې مو هدیرې .ته دقبر کیندلو او ضروري شیانو دوړلو لپاره ورسوې
هغه بل ملګری یې هم په خبره کې ور ولوېد هو موترمه)محترمه (استاذه دموټر د چې هرڅومره کرایه کېږی .دهغه دوچند واخله خو ته دخدای درضا په خاطر دا کار وکړه
ما چې دهغوی داخبرې وا وربدې نو ماته هم دیو کال وړاندې پېښه سترګو ته ودربده خپل دتره زوی نجیب را په یاد شو چې په همداسې یوه شپه په یو روغتون کې مړ شوی ؤ او دموټر دپیدا کولو لپاره مې ډېرې دروازې په . همداسې شپه ټکولې وې
په هغوی مې زړه وسولو نو ځکه مې ورته هو کړه بېرته دخوب خونې ته راغلم کالي مې واغوستل په دهلېز کې چې را تېرېدم چو په چوپتیا وه دخپل تګ څخه مې هېڅوک خبر نه کړل دګراج څخه مې خپل موټر را و ایستلو او په ګل ځیراغونو مې له دروازې بېرون ودراوه دوی همغلته منتظر ولاړ وو یوه رابانديې غږ کړ
استاذه خدای دخیر درکړی ریښتیا چې همدردی لرې بیا یې جیب ته لاس کړ دکلدارو دوه زرګون نوټونه یې راکړل او زر مې دبغل په جیب کې کېښودل په زړه کې ډېر خوشاله وم ځکه زما دوه زره کلدارې نه بلکې پنځه سوه کلدارې کرایه کېده دکلا دروازه مې وتړله هغوی په موټر کې ناست وو موټر ته مې حرکت ورکړ او روان شوو
دوی یوازې په موټر کې دمړه شوی کس خبرې کولې ډېر غمجن مالو مېدل یو څه فاصله مې چې و وهله دسړک په غاړه یو بل سړی هم را ښکاره شو زه یې هغه ته ودرولم هغه هم یو پوخ سړی ؤ او شنه غونډې ږیره یې دموټر ځیراغونو ته مالومه شوه دا هم د دوی ملګری ؤدسړک څنګ ته یې څو غټې غټې پرتې، دوه بیرغونه، دوه .کولنګ او چړۍ ایښې وو دغو دری واړو دا شیان موټر ته را جګ کړل او حرکت ته مو بیا دوام ورکړ
دوی ډېر سترې مالو برېښېدل په توره شپه کې مخ په وړاندې روان وو نیژدې چې نیم ساعت وروسته د یوې لویې هدیرې لمنو ته ورسېدو په هدیره کې نور هم وړاندې لاړو دهدیرې یوې څنډې ته مې موټر دهغوی په غوښتنه ودراوه دا وخت سپوږمۍ هم د مخامخ غره په سر را ښکاره شوه وړانګې یې په ټوله هدیره ولګېدې او یو څه رڼا شوه دوی دیوه زاړه قبر تر څنګ دقبر په کیندلو شروع وکړه او دسپوږمۍ وړانګې ورو ورو خړو .ګردونو پوښلې یو دهغوی څخه دشیانو په کوزولو پیل وکړ او دموټر څخه یې ټول شیان کوز کړل
زه هم غلی دموټر په سیټ کې ناست وم سر مې په اشترنګ تکیه کړی ؤ دموټر له شیشو څخه دسپوږمۍ وړانګې را لوېدلې وې اوس سپوږمۍ دغره له سر څخه ډېره لوړه ښکارېدله دهدیرې چوپتیا دهغوی دکولنګ او چړیو کړنګ او کړونګ ماته کړې وه یوه نرم باد کله ناکله دقبرونو بیرغونه هم رپول هغوی پټه خوله دقبر په کیندلو لګیاوو څو شیبې پس دقبر په غاړه ډېرې خاورې انبار شوې وې څو دانې لوی لوی هډوکی هم پکې دسپوږمۍ رڼا ته مالومېدل داسې ښکارېده چې هغوی په کوم زاړه قبر برابر شوی وو دا هرڅه مې لیدل خو بیا هم نه وېرېدم او په دې انتظار وم چې بېرته ځان کورته ورسوم دخپل موټر په اشترنګ مې سر تکیه کړی ؤ اوږدې پړمونښکې وړی وم څو شیبې وروسته چې را په خود شوم نو هغوی دری واړو قبر کیندلی ؤ او دموټر تر څنګ یې یو دبل سره خبرې کولې یوه زما خواته اشاره وکړه او څه یې و ویل زه سم دلاسه له موټر نه ور ښکته شوم دهغوی خواته ورغلم خو پوهېږې چې په دې وخت کې څه وشول؟

هغوی دری واړو پر ما را ټوپ کړ زما لاس او پښې يې را ته په يوه کلکه رسۍ وتړل ما هر څو زور وکړ خو په لاسو کې مې هېڅ زور نه ؤ هر څو مې چې چيغې کړې له خولې مې غږ نه ختلو په ټولو يې دکيندل شوی قبر په خوا وروا خيستلم او په ډېر قوت يې په لحد کې تخته کړم دهغوی څېرې اوس دخوارانو په شکل نه وې توري بلاوې راته ښکارېدې هر يوه پرښې را وړلې او زما په سر يې اېښودلې يوازې زما دسر پرښه پاتې وه چې بيا مې يوه چيغه وکړه خو له خولې نه مې هېڅ آواز اوچت نه شو دهغوی څخه يو قبر ته را کوز شو او هغه دوه زره کلداري يې چې دکور په دروازه کې را کړې وې هغه يې زما له جيبه وښکلې او په کرسنده خندا يې وويل.

بد بخته زمونږه پيسې دومره مفتې در ته ښکارېدې، هغه دوه نور هم ور سره په خندا شو ل او يوه بله پرښه يې په لحد کې زما په مخ را کېښوده دا ځل يې ټول په لحد کې پټ کړلم دسپوږمۍ رڼا مې له اوښلنو ستر ګو سره وروستۍ مخه ښه وکړه په يو تنګ څلور کونجه ځای چې ټول تپ اوتور ؤ بندی شوم دوی په وار وار په ما باندې خاورې را اچولې او تياره هم ورسره ورو ورو ډېرېده تر دې چې دچريو کړنګا نوره ورکه شوه څو ځله لټې په لټ وا وښتم په زوره زوره مې چيغې و وهلې خو هېڅ فايده يې را ته ونکړه سترګې مې له خاورو ډکې شوې څو ځله مې ښه زور وکړ خو ايله يوه پښه مې له رسۍ څخه را خلاصه کړه چې خلاصولو يې لا د هديرې شپه راته سخته کړه دلحد هغه پرښه چې د پښولو له پاسه مې واقع وه را ماته شوه خاورې په را تويدو شوې تردې چې نورې مې پښې هم نه شوای خوځولای له څه ځنډ وروسته مې بيا سر را پورته کړ خو ټک يې شو تندی مې په پرښه ولګېد ، په مخ باندې مې وينې راغلې او په خوله کې مې تودې تودې حس کړې خپله دخوب خونه را په ياد شوه ګورم چې سهار مې پلار را غږ کړې خو زما غږ نه ورځي بيا ور را خلاص کړې ګورې چې په ځای کې نه وم مور او مشر ورور مې هم راشي ټول ځايونه را پسې وګورې خو زه او موټر دواړه په کور کې نه وو وروسته دوی ټول را پسې لا لهانده ګرځي او هره خوا مې پوښتنې کوي.

له دغه لنډ فکر څخه مې بيا يوه چيغه وکړه خو هېڅ غږ مې له خولې نه اوچت نه شو په سلګو مې پيل وکړ او خپله ملامتي مې ښېرته په خپل ځان وروا چوله همدا سې په سلګو کې پروت وم چې دلحد پرښه مې په تندې را ولوېده او لويه چيغه مې وکړه په خپله چيغه له خوبه را ويښ شوم په کټ مې دلمر وړانګې را لوېدلې وې مور مې دکټ تر څنګ ولاړه وه او خپل دروند لاس يې زما په تندې اېښی ؤ.

دقولک کلی ۵-۲-۱۳۸۲

د وروستي فصل يو څو پاڼې...

ژوند د هیلو او دردونو ، ماتو او نیمګړو هغه ناموزون تکرار دی چې کله انسان د هستیو تر اسمانه ورسوي او کله بیا همدا مغروره انسان د خپل غرور له نیلي را ښکته کړي.

ژوند د هدف او مبارزې نوم دی ،ژوند هغه ازمون ته ورته دی چې هره شېبه یې په تلاش او هڅه کې تېرېږي د هدف او زیار په دې ډګر کې بیا هغه څوک بریالي کېږي چې د دې ټولو ناخوالو او بد مرغیو په وړاندې په ټینګه مبارزه وکړي. دژوندانه همدا ناموزونې شېبې د بشر برخلیک ټاکي او د تاریخ پاڼې وګرځي دا ډول رنګینو او دردونکو شېبو یو ماهره عکاس او نځورګر ښاغلي ګل رحمن رحماني هم دی چې په خپل هنري ځواک یې دژوندانه ډېرې شېبې انځور کړې دي

ښاغلي رحماني په خپلو لنډو کیسو کې د افغاني ټولنې له ډېرو ناخوالو او ناویل شوو خبرو پرده پوره کړې او ډېرو هغو بې وسو انسانانو دزړه او ازونه او هیلې یې په کې رانغښتې چې د پوره کېدو په ارمان مړژواندې پرتې دي.

ستاسې په لاس کې دلنډو کیسو همدا ټولګه د همدا ډول ترخو حالاتو انځوردی ټولې نوې او خوندورې کیسې دي چې لیکوال د ۱۳۸۰ لمریز کال څخه راوروسته لیکلې په هره کیسه کې لیکوال هڅه کړې چې د خپلې کیسې لپاره نوې سوژې او موضوعات راونغاړي په نوې بڼه یې بیان کړي او له تکراري او سولېدلو موضوعاتو ځان وساتي ډېرځله د ټولنې ترخه واقعتونه د ټولنیزو دودونو او زوروا کوله وېرې پټ پاتې کېږي خو ښاغلي رحماني د خپلو کیسو د موضوعاتو په ټاکنه کې له زورتیا کار اخیستی دی ادبیان ژپه یې ورکړې. دلنډو کیسو تر څنګ د شعر د رنګینې نړۍ سره هم اشنایي لري نو ځکه خوېې ماهرانه انځورګري ورکړې ده او د رازاو نیاز ډېر خواږه انځورونه یې پنځولي د هغه په ډېرو کیسو کې هنري رنګ په واقعت ډېر زورور دی او یو پټ درد او خوږ لني په کې نغښتې چې د کیسو دا ځانګړنه یې ماته د تکړه شاعر پیر محمد کاروان لنډې کیسې رایادوي په کتاب کې ځینې داسې کیسې هم شته چې لیکوال په کې خپل هنري ځواک په پوره زور کارولی چې کیسو یې رومانتیک او فلسفي رنګ غوره کړی.

په کتاب کې ټولې اولس خوږې کیسې راټولې شو ې چې هره یوه یې په لوستلو ارزي. د ولسمشراند یښنې کیسه د اوسني حالت انځوروړاندې کوي او زموږ د مشرانو هغه بې باورې چې ددوی سره د خپل ځان او ولس په اړه موجوده ده او ددواړه ترمینځ یې د یوال درولی وړاندې شوی ، مزدوري د یوه محصل کیسه ده چې څنګه په خپلو درسونو کې په مخ تللی او هره جمعه دواټ پرغاړه درېږي او مزدوري کوي غوګو یوه بله کیسه ده چې په یوه دفتر کې پېښه شوې د کیسې کرکټر د نورو د خندا او مسخرو سبب کېږي بیا په لاره کې له موټره ښکته کېږي او غوږ ترې غوڅېږي.سپین د یوالونه د یوه کلي نه د کلیوالو دکو چېدو داستان دی چې بهرنیان یې د خپلې فوځي اډې د پراخولو لپاره له کلي وباسي ،

دځنګل ماران د یوه شپانه خوندوره کلیواله کېسه ده چې ښه شپېلې غږوي او بیا څنګه د مارانو خوراک کېږي په کېسه کې هغه مشهور متل په اثبات رسېږي چې وایي)) د مارګیر مرګ له ماره وي ((

وه دتورو غرو شپونکیه دا دیوه خوارا وبې و زله شپونکي کېسه ده چې په یوه کلي کې د کلیوالو د مهربانۍ لاندې رالوېږي خو اخېر د بهرنیانو په بمبارۍ کې د خپلې رمې سره یوځای و ژل کېږي په کیسه کې د کلیوالي ژوند خواږه انځورونه راغلي دي او داو سنو څومخو سیاستوالو بې رحمانه کړنو ته هم پکې نغوته شوې کتیبه لیکونکی د سو ژې په لحاظ ورستي فصل ته ورته یوه کېسه ده یو کتیبه لیکونکی هره شېبه د خپل مرګ فکر کوي هغه هره ورځ ډېر لیکونه او شناختې لیکي او د ځان لپاره یې له وړاندې یوه کتیبه لیکلې.

زنداني هم دافغاني ټولنې ديوه محروميت تت او ماهرانه انځور دی په دې کې يوکس په کلونو کلونو له کوره ورک او بندي وي کله چې دولسمشر د فرمان په اساس ازادېږي کورته ځي خو ځوک يې نه پېژني ښېرته نهيلی روانېږي او پړمخې رالوېږي په افغاني ټولنه کې اوس هم داسي کسان شته چې له کوره ورک دي شپه اوورځ يې دراتلو انتظار کېږي

وه شينواري ماما ! په بهرني هېواد کې ددوه افغان محصلينو دمسافرۍ داستان دی چې په څه ډول له يواو بل نه دتل لپاره بېلېږي او خفه کېږي.

شهزاده هم ښکلي او په زړه پورې کېسه ده دادانسانانو ترمنځ دباور دنه شتون او دبې ځايه شکونو په باب ليکل شوې کېسه په پيل کې فوکلوري رنګ لري خو پايله يې دتوقع په خلاف وي

وروستی فصل ددې ټولګې مرکزي کيسه ده ديوه ورځپاڼه ليکونکي دنارامه ژوند ماهرانه انځورګري ده هغه يوه کېسه ليکلې چې خپله دی يې په ورستۍ برخه کي ورستي فصل ته ورته کېږي.

بې وطنه په پاکستان کې دمهاجرت په مهال ديو افغان هلک اوپاکستانۍ نجلۍ دمينې تت انځور دی چې دکرکې نه په مينه بدلېږي خو دمينې لومړۍ ورځ يې دبېلتون لومړۍ ورځ شي.

دزخم ننبه ديوې ښکلې خاطرې په بنسټ ولاړه کيسه ده چې په ښوونځي کې پېښېږي په کيسه کې جنګ رامينځ ته کېږي دوه ملګري زده کوونکي په ټولګي سره خفه کېږي لسګوه کلونه وروسته يوبل په يوه محفل کې وينې اودتندي دزخم په ننبه يوبل پېژني چې پای يې ډېرخوندوردی.

په زندان کې زېږېدلی ماشوم زموږ دهېواددزندانونو انځوردی اوپه زندان کې دماشومانوژوند ځرګندي چې دښوونې اوروزنې څخه بې برخې پاتې کېږي.

له وينې ترمينې دا په پوهنتون کې ديوه محصل کيسه ده چې يوې ټپې نجلۍ ته روغتون کې وينه ورکوي اوبيا په کيسه کې راځي چې له وينې څنګه مينه پيدا کېږي.

زه نه غواړم نورپه هره کيسه خبرې وکړم ددې کيسولوستل اوربدونکوته پرېږدم چې قضاوت وکړي خدای دې وکړي چې دپښتوژبې زولۍ نوردشعرونوپه څېرله خوندورونثرونوهم ډکه شي په پای کې ښاغلي رحماني ته ددې نوې ټولګې مبارکي وايم اوپه دې ډګرکې يې دلابرياوپرمختګ هيله کوم.

قلم يې روان اوتانداوسه.

مجيب رحمن احساس
ننګرهارپوهنتون
ليليه دويم بلاک ، څلورمه خونه

۱۳۸۸-۱۲-٦